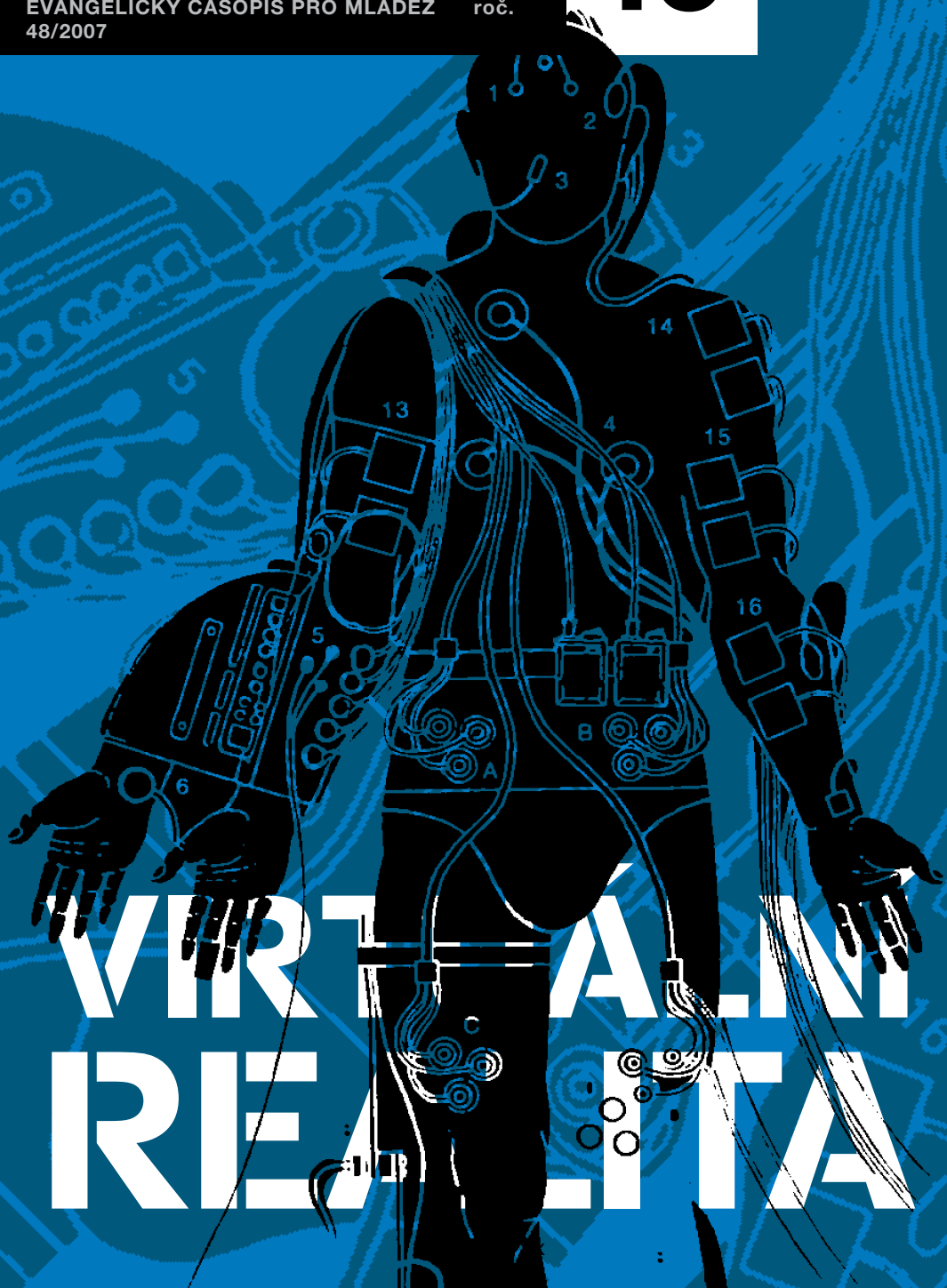

BRATRSTVO

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč.
48/2007

10

VIRTUAL REALITY

Biblická úvaha — Mnohem více otázek	Aleš Mostecký	4
Virtuální realita —		
• Virtuální nebo skutečné?	Fedorková, Osuský	5
• Já chci být taky reálný	EmDr.Prof. Chmelík	6
• Hatrck versus knajpa	Olcha Richterová	7
• Bible a virtuální realita	Jan Keřkovský	9
Jak to chodí u sousedů — Na Mělníku tensing	Hana Chroustová	10
Soutěž — Poslední šance	Tomáš Groll	11
Ekooko — Závěrečný test	Marek Drápal	12
Multi kulti ŠPEK — zpráva	Filip Pištora	21
SEPRAM znovu jede — zpráva	Majda Zajíčková	21
Fair trade na faře — zpráva	Petra Hašková	22
Pane, kam se vrátím — zpráva	Eliáš Molnár	23
Taková vysoká škola sluneční — rozhovor	Klára Schneiderová	24
Turistický pupek světa trochu jinak — cestopis	Klára Schneiderová	26
Cyml — recenze	Tereza Mašková	28
Boris Godunov — recenze	Michaela Čermáková	28
Zmatení jazyků v centru Prahy — recenze	Klára Schneiderová	29
Obrazy ze života Ježíše — Jan zvaný předchůdce	Pavel Prejda	30
Pařby bez PC — Zooloretto	Petr Čermák	30
Příloha — Instantní programy	Medková, Junová	

Autor obálky Štěpán Bartošek (s využitím schématu od Stelarca)

PRVNÍ AŽ ČTVRTÁ NEDĚLE VIRTUÁLNÍ

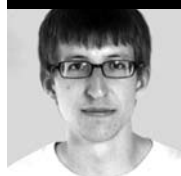
Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

Tak už je to tady. Řečeno parafrází provařeného vulgární věty z Pelíšků, rozmohlo se nám tu nové slovíčko a dorazilo i do Bratrstva. Ne, není to pr..., jako ve zmíněném filmu, ale VIRTUÁLNÍ. Prezident označil globální oteplování za virtuální problém, u počítače žijeme druhý život ve virtuálním světě a u jednoho výrobce „kompů“ si k tomu můžeme pořídit i zboží zvané virtuální pokojíček. No nekupujte to - podle slovníku cizích slov neexistující, zdánlivou nebo taky nekončně malou počítačovou sestavu za několik tisíc.

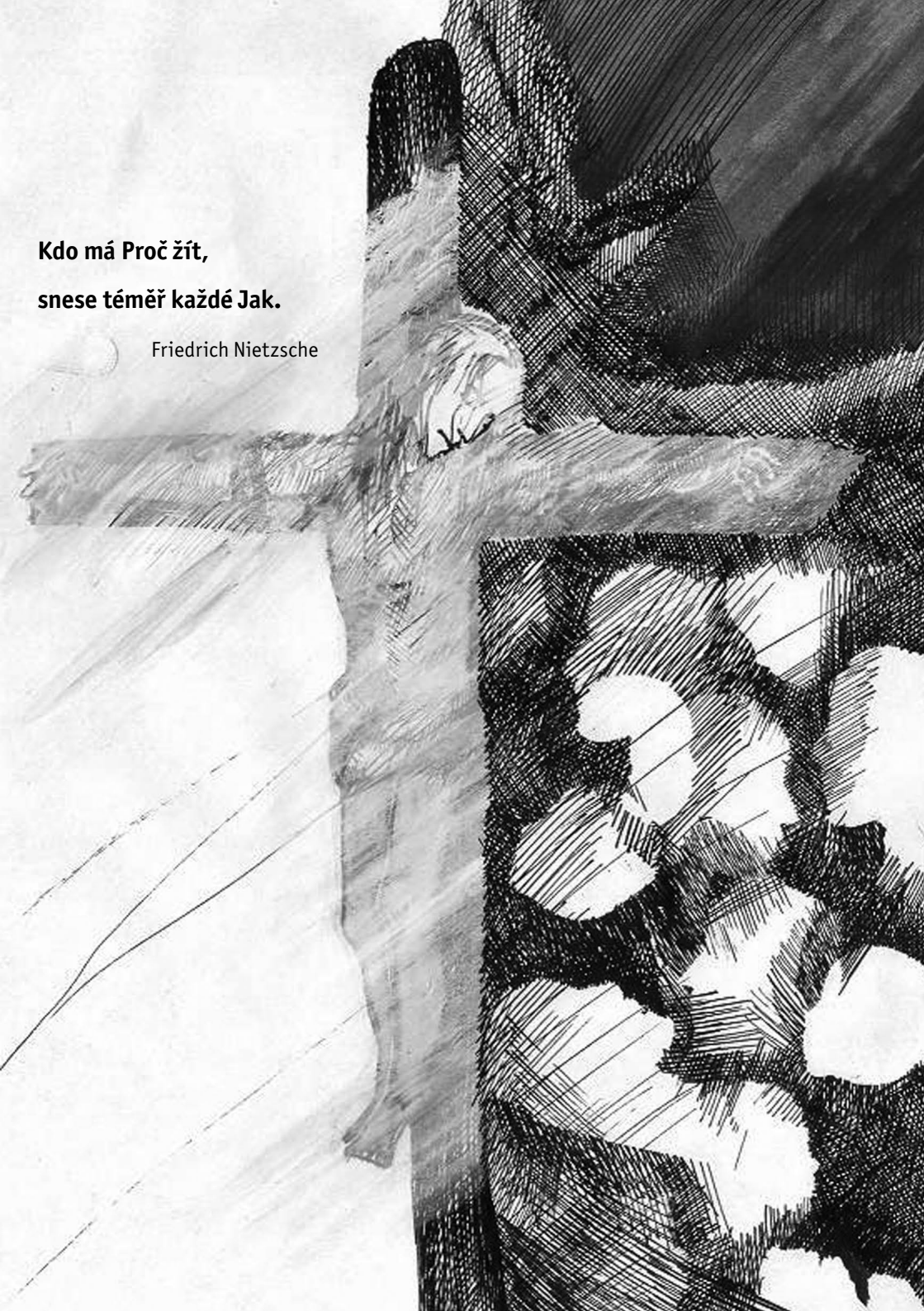
Stírá se hranice mezi (především internetovým) virtuálním a reálným světem, jak se

ostatně dočtete na dalších stránkách. A asi proto se slovo virtuální dostává i tam, kde byste ho nehledali. Reální křesťané by si tuhle příležitost k evangelizaci neměli nechat utéct mezi prsty. V čase vzniku tohoto buřičského textu mě napadá, že advent, to je takový zastaralý výraz. Ale říkat, že se připravujeme na virtuální, tedy podle slovníku v tuto chvíli ještě nejsoucí ale zároveň možný druhý příchod Pána, to by byl magnet pro masu internetových maniaků. Až opravdu přijde, budou se divit, pařani. Prozatím vám Bratrstvo přeje hezký vstup do nového církevního roku. ■

**Kdo má Proč žít,
snese téměř každé Jak.**

Friedrich Nietzsche

„A mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v němž je víc než sto dvacet tisíc lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v němž je i tolik dobytka?“ (Jon 4,11)

Určitě si přečtete závěr kapitoly od 6. verše, nebo raději celou.

O Hospodinově lítosti, díky Bohu za ni, už jsme něco málo naznačili minule. Toto téma je na samotném konci Jonášova spisku ještě rozvinuto.

Už několikrát jsme se potkali s tím, že Hospodin něco někde nastrojil. Velikou bouři na moři a pak velikou rybu, v níž našel Jonáš útočiště. Nastrojil i skočec (takové roští) a pak i červa, který si na něm pochutnal. Nakonec, nastrojil přece i „malého“ Jonáše do toho velikého města. Většinou s odstupem času člověk pozná, že mu byl někdo poslán do cesty. A je tomu rád, že se s tím někým potkal, že se něco v jeho životě stalo. Protože právě tak jsme v životě správně orientováni, vedení k dobrému poznání, vedení po cestách Hospodinových. Taky díky Bohu za to. Ale právě že to poznáváme až s odstupem, až časem, většinou ne hned, natož abychom to tušili dopředu.

A tak je těmito cestami i Jonáš přiveden k lítosti, tím, že se jej něco osobně dotkne. Taková maličkost, když uschne roští, co mu dělalo stín. Podobné je to i s Bohem. I jeho se dotýká, palčivě a bolestně jak prudké pouštní polední slunce, když hyne něco z jeho stvoření na tom našem světě. Copak by to jemu nemělo být líto? Jemu, Otci? Když se to dokáže dotknout člověka, jenž má k roští jediný vztah, totiž že mu dělá stín, jak by se něco takového nemělo dotýkat Boha? Jak by neměl prožívat lítost? Jak by neměl, když může, jednat ve prospěch života? Tohle Jonášovi snad

dojde. A když ne jemu, tak nám, čtenářům jeho příběhu. To je snad ještě důležitější. Bohu jde o celý tento svět. Není k němu netečný a lhostejný. Jenže to se snadno řekne, ale hůř už si to člověk představí. A tak to bible vyjádří konkrétně. Na příkladu velikého města se sto dvaceti tisíci obyvatel. Ne, že by někdo prováděl sčítání v Ninive. Máme tu přesné číslo dvanáctkrát deset tisíc. Dvanáct je číslo odkazující k Božímu lidu. Na světě je ale desettisíckrát víc lidí, kteří k tomuto lidu nepatří. Boží lid by měl rozeznat pravici od levice, co je správné od všelijakých „leváren“. Ale pak je tu mnohonásobně víc lidí, kteří to nerozeznají, je jim to jedno, neřeší to. Copak ale i jich by nemělo být Bohu líto? Včetně těch mnohých, odpusťte mi ten výraz, dobytků, kterých je v Ninive tolik. Určitě všechny ty lidi Bůh předem neodepsal. Kdo ví, kolik Jonášů jim denně nastrojuje do cesty. A kolik jich nastrojuje nám samotným.

Milosrdenství tvé, Bože, se klene od východu na západ, rozprostírá se nad celou zemí. I tak by se to dalo říct. Takové je Jonášovo zjištění.

Teď skutečně něco o Bohu ví. Jenomže tím Jonáš s Bohem neskončil. Naopak. Tím se najednou rojí spousta otázek: Co z toho pro mě plyne? Jaký má být můj vztah k druhým? Jaké má být moje vlastní jednání? A mnohé další. Bůh nás staví před otázky, Bůh sám je nám otázkou. Nikdy v něm nebudeme mít jasno, nikdy s ním nebudeme hotovi. Taky proto končí kniha Jonáš otázkou. Jako jedna z mála biblických knih, možná jako jediná. Abychom i tohle pochopili, že po Bohu se musíme vždy znova, v každé situaci nově ptát. Hledat, možná tápat a bloudit. V naději, že nám Bůh někoho či něco nastrojí do cesty, kdo či co nás dovede na správnou stopu. ■

VIRTUÁLNÍ NEBO SKUTEČNÉ?

M. Fedorková, M. Osuský

První vlna internetové revoluce: anonymní prostředí

„Blondýna 28 let hledá partnera na nezávazné scházení ve svém bytě.“ napsal patnáctiletý Marek a vybuchl smíchem. Ostatní kamarádi sedící kolem jeho počítače se taky zasmáli a Petr říká: „přidej tam, že jsme pohledná blondýna“ a zahasil v popelníku cigaretu. „A dej tam taky, že hledáme svalnatého fousatého chlapa s dobrým zázemím,“ přidal se Honza a ušklíbl se na ostatní.

Je rok 1995 a v Čechách zuří první vlna internetové revoluce. Za několik let se jí bude říkat informační revoluce a na svém začátku nabízí neuvěřitelné možnosti šíření informací v relativně anonymním prostředí. Část zasažených touto epidemií již má svou emailovou schránku, část z nich i několik, které střídají dle toho, s kým komunikují. Mladí muži podávají seznamovací inzeráty jménem pohledných blondýnek. Na chatu si vyměňují zkušenosti 17letý student s 40letým informatikem, vydávajíc se za starší zkušenou ženu a mladého nezkušeného teenagera. Lidé si zakládají své domovské stránky a píšou o sobě, co se jim v životě přihodilo, nebo alespoň co chtěli, aby se jim přihodilo.

V devadesátých letech přinesl internet mnoho nových fenoménů. Na rozdíl od našeho fyzického kamenného světa je internet virtuální – a proto v něm omezení našeho světa neplatí. V průběhu první vlny revoluce se objevují první virtuální identity – kdokoliv může být kýmkoliv a lidé testují, jaké by to bylo být někým jiným. Nejlépe si vyzkoušet hned několik rolí – dospělá žena, starý muž, mladé naivní děvče, dělník s přístupem na internet, hacker, člen sekty, nebo hlava revolučního hnutí na svržení světového řádu.

Krátká životnost virtuální identity

Sociologové, kteří zkoumají chování lidí na internetu ale přicházejí se zajímavými výsledky – velká část lidí se sice účastní virtuálních setkání, ale komunity na internetu se většinou transformují do reálného světa – lidé se chtějí setkat osobně, potřást si rukou, dát si spolu pivo a smát se ne do mikrofonu, ale z očí do očí. Virtuální identity sice lidé zkoušejí, mají ale krátkou životnost – ukazuje se být velice náročné kromě své identity udržovat při životě i identitu virtuální, která by byla úplně jiná jako ta z fyzického světa. Stačí se jednou zapomenout, v chatovací místnosti napsat v slabší chvíli „jsem unaven“ místo „jsem unavená“, a tajemství je prozrazeno. A pak máte na výběr: budovat při každém prozrazení novou identitu, anebo to prostě vzdát a vystupovat na internetu sám za sebe. A toto – zdá se – udělala většina uživatelů internetu. Žít dvojitý život je velmi náročné, a v případě že za to nedostáváte nějakou speciální odměnu, se do něho příliš mnoho lidí nepouští. Stojíme na začátku nového tisíciletí s pochybnostmi, zda virtuální svět internetu je opravdu tak virtuální, jak se tvářil doposud. Původně

revoluční falešné virtuální identity se omezují na krátká náhodná setkání, nicméně podat inzerát ve jménu někoho jiného bylo možné i předtím, jen to nebylo tak snadné. Přinesl tedy internet nějakou větší změnu v chování lidí?

Druhá vlna internetové revoluce: Second Life

Píše se rok 2006 a Marek, již 26-letý diskutuje na náměstí s přáteli, se kterými navštěvuje společně kurz. Nikam ale nemusí chodit - opět sedí za počítačem a vše se odehrává v počítačem simulované krajině ve hře Second Life (druhý život). Existují zde náměstí, budovy, peníze (lindenské dolary), obchody, virtuální lidé, banky a vůbec vše co vás napadne. Internetem se prohání nová revoluce, hodiny strávené v síti však už dávno nejsou jen o zabíjení draků. Naopak, každým dnem objevují nadšení obyvatelé virtuálního světa další možnosti, které jim tato nová dimenze existence přináší.

Dlouhodobě se těší oblíbě instant messengeru na způsob ICQ, jež z velké části nahradili chaty, a dnes jsou pro mnohé z nás tím nejjednodušším způsobem jak dohodnout, co je třeba na následující den, nebo jak pokecat s kamarádem, co je právě na „Erasmovi“ přes půl Evropy.

Od komunikace k utváření vlastního světa

Hlavním impulzem pro život ve virtuálním světě typu Second Life i nadále zůstává komunikace. V roce 2000, kdy Second Life spustili, bylo možná hlavní motivací setkávání se s novými lidmi a možnosti experimentování s identitou, které anonymní kyberprostor

nabízí. Dnes se ale stále častěji lidé přihlašují, aby si nakoupili, šli na obchodní setkání, nebo si vyslechli přednášku. Co nenajdete, to si můžete vytvořit. A právě možnost tvořit je to, co je opravdu průkopnickým. Kdokoliv může lehce, bez zvláštních schopností či prostředků, stvořit cokoliv, od nového účesu, přes módní doplňky, až po celá města. Nepotřebuje na to nic než nápad, nadšení a čas. A to co stvoří, pak může zpeněžit. Je to kapitalismus ve své nejčistší podobě. Předměty vytvořené v Second Life jsou možná virtuální, ale přináší velice reálné zisky: běžně už se dají sehnat třeba na E-Bay (největší internetové tržiště - www.ebay.com), kde například nedávno virtuální reprezentace Amsterdamu zarobila svému tvůrci 50 000 dolarů. A to už je celkem výnosný byznys. Ukazuje se ale, že si do nového světa přenášíme staré (zlo)zvyky i zajatá pravidla z reálného světa. A to včetně mnohých podvědomých praktik. Například, i když je ve virtuálním prostoru možné přejít rovnou skrz jinou postavu, málokdo to dělá, protože je to většinou s nás psychologicky nepřijemné. Na druhou stranu virtuální a reálné se stále víc přibližují, překrývají, míchají. Virtuální svět se od základu proměňuje. Díky obrovskému zájmu už není doménou pár nadšenců, stává se běžnou, dokonce neodmyslitelnou součástí každodenního fungování každého z nás. Stále častěji se z pouhé zábavy mění na prostředek pro vzdělávání či práci.

Stojíme na prahu nové revoluce. Nikdo zcela neví, jak to dopadne, ale jedno je již dnes jisté - virtualita již brzy může vstoupit do našich životů v nečekané míře. ■

JÁ CHCI BÝT TAKY REÁLNÝ

Emanuel EmDr. Prof. Ph.D. Chmelík

Nechápu, co lidé na virtuální realitě vlastně vidí. Považuji za nesmyslné snažit se být nejlepší ve hře na budování fotbalového týmu nebo působit nejsectěleji na různých diskusních konferencích roztroušených po celém internetu prostoře. Franta Omáčka sice může

být naprosto nejlepší masový vrah, voják, hrdina nebo závodník v širokém (PC) okolí, ale pořád je to ten klučina od sousedů, co má domácí vězení za čtyřku z počtů. A z tohoto vězení ho nevytříská ani jeho jednotka z Counterstriku a nevykoupí se ani miliony z Hattri-

**CHMELÍKOVA
PORADNA**

cku. Ano, je úspěšný (ve hře). Má super image (na internetu). Jeho nick přece zná každý (až na rodiče, sousedy, učitele, někdy i spolužáky). Bohužel při přechodu z virtuálního světa do reálného světa jsou úspěchy a uznání zadrženy na hranici. A jestli něco projde, tak po proclení se hodnota úspěchu a uznání značně snižuje. Virtuálně reálný úspěch a virtuálně reálné uznání se nemůže srovnávat s tím reálným úspěchem a uznáním ve skutečném světě. Určitě je lepší být úspěšným manažerem skutečného klubu, než virtuálního. Je lepší být nejrychlejším závodníkem se skutečným autem, než s autem z nul a jedniček. Virtuál-

ní realita nebo reálná virtualita (virtualita = možnost, potencialita, schopnost, vnitřní síla – slovník cizích slov). Jako virtuálně reálný myslitel vím, o čem mluvím a dal bych všechno mé vědění jen za kousíček toho skutečného umu a skutečného vědění – za reálnou virtualitu. Takhle nejsem nic jiného, než jakási představa vyvolaná těmito řádky.

(pozn. red.: Prof. Chmelík zaslal redakci velice ostrý dálnopis, v němž se ohrazuje proti glorifikaci virtuální reality, což považuje za útok na svou identitu. Další spolupráci s časopisem Bratrstvo si ještě rozmýšlí.) ■

HATTRICK VERSUS KNAJPA

Olcha Richterová

S bráchou se hádáme asi jen o Hatrick, virtuální fotbalový manažer. Proč na něm tráví každou volnou (i méně volnou) chvíli? Dobrá, s mnoha dalšími hráči se postupně seznámil na různých srazech a sehráli už i reálný zápas, ale stejně - proč kecá po internetu o virtuálním fotbale? Jaký je rozdíl mezi Hatrickem a fanděním Slavii?

Miki: Na Hatricku jsi ty ten, kdo má moc dělat klíčová rozhodnutí, fanďa slávky akorát doufá, aby to management zase nepo...

Olcha: Děláš klíčová rozhodnutí, ta ale ovlivní jen virtuální hru. Co je na tom tak magického?

Miki: ta hra je reálná... virtuální je jen to prostředí. když člověk vyhraje Hatrick Masters, tak je prostě vítěz HM, nejlepší z milionu... (termín virtuální hra je nesmysl...). Je to jako když člověk chodí do šachového klubu, taky to není se zbytkem jeho života nijak propojený...

Olcha: Tam ale vidíš lidi proti sobě, vidíš, jak se chovají, když prohrávají, vnímáš, že jeden den mají lepší a druhý den horší náladu...

Miki: Ve chvíli, kdy přestaneš vidět nicky (přezdívky) a začneš vidět lidi, to je stejné (z netu sice nedokážeš určit, jak bude ten člověk vypadat v reálu, ale jakmile je znáš,

jdou ty jejich obě části velmi dobře dohromady).

Olcha: Tak proč nechodíš s kámošema na pivo, ale s hráčema na chat?

Miki: mě baví ta hra, je to docela zajímavější oříšek, navíc z fotbalového prostředí, což mi bylo vždycky blížký. Navíc ty lidi časem poznáš, i když třeba nevíš, jak vypadají. Druhá věc je, že na kompu člověk potřebuje občas i makat :-D. A za třetí: já do knajpy moc nechodil ani v dobách, kdy jsem hatrick ještě nehrál, takže tohle přirovnání trochu kulhá... sama víš, že jsem byl pecivál vždycky ;-). A hlavně: díky hatricku má člověk každý tejdenn zápas, byť virtuální, na kterej se těší. nevim, jestli to dokážeš pochopit ty, ale fotbaloví fanoušci určitě, a člověk si nevybírám, jestli se fotbalovým fanouškem stane, nebo ne...

Olcha: Jak, nevybírám? To je nemoc, která tě prostě stihne?

Miki: asi tak, prostě tě děda párkrát vezme na focus :-). jde mi o to, že mě baví, když se můžu radovat nebo neradovat :-) ze zápasu, a na hatricku mám šanci ovlivnit, jak dopadne. samozřejmě je jiný zážitek, když zajdeš na Steavu Bukurešť, ale ve chvíli, kdy se výsledek dozvíš z rádia, je celkem jedno, jestli hrála Slávia, nebo virtuální Slavoj Choltice. ■

BOJÍTE SE VIRTUÁLNÍHO SVĚTA?

Jaromír Plíšek,
velvyslanec ČR
v Maďarsku, 52 let

Obecně nemám rád, když lidi nemají chuť nebo odvahu čelit reálným situacím a kamsi před nimi unikají. Pak se mi protíví různé davové módní vlny. Kombinaci toho považuju za ohrožení. Přípouštím, že v tom může být i trochu zbytečného strachu z (mně) neznámého, ale i tak...

Jan Hrudka,
editor MF DNES, 50 let

Hranice mezi realitou a virtuální realitou se čím dál víc rozostřuje. Lidé od svých starostí utíkají do virtuálního světa častěji a častěji. Hledají v něm především zábavu, ale i odpovědi na otázky, se kterými si buď nevědí rady, nebo je chtějí mít zodpovězené právě tak, jak jim to virtuální svět umožní. A jeho možnosti jsou bezbřehé. Bojím se, že jednou realita a virtuálnost bude k nerozeznání. Vlastně si někdy myslím, že už to je tady.

Mikuláš Vymětal,
pražský farář pro
mládež, 35 let

Život ve virtuální realitě pokládám za záležitost vývojovou (pohádky), někdy velmi užitečnou (letecké a automobilové тренаžery), jindy zábavnou (planetária). Matrixové

virtuální reality se podle mého názoru v současnosti dá bát jen ve virtuální realitě vědeckofantastických filmů.

Jaroslav Hutka,
hudebník,
59 let

Abych pravdu řekl, ještě jsem pořádně nepochopil, co konkrétně ten virtuální svět má vyjadřovat a jak vypadá, takže se ho nebojím. Já se bojím lidské hlouposti a chamtivosti a pletení pojmů.

Eva Erbenová,
spisovatelka,
76 let

Virtuální svět ve mě vyvolává husí kůži. Neumím a nechci si představit, kam až může dojít. Prozatím se ho nebojím. Spoléhám na zdravý lidský rozum, na který bohužel není vždy dobré a rozumné se spoléhat.

Včelka Mája,
dělnice, 95 let

Já se bojím spíš toho světa reálného.

Filip Keller, farář pro
mládež, 35 let

Nebojím, dokud se nestává pro člověka důležitějším než ten reálný. Jakmile k tomu dochází, je to špatně.

Julie, 23	Pomalů si na něj zvykám.
Jan, 17	Bojím se mnohem víc lidí ve virtuálním svĕtĕ... Taky se bojím, abych se v něm neutupil... Nemĕl ho radĕji než svĕt kolem mĕ.. Např.když jedu busem (20 minut), tak polovina lidí poslouchá hudbu a vlastně ůije jenom v okamůiku, jak dojede do cíle a pak zas se ponořĩ..
Jakub, 18	Reálnĕho svĕta se bojím mnohem více než virtuálnĩho.
Mĩla, 26	Ne, pokud se myslĩ internet, tak ani nemůžu, protože část mých zákazníků se ke mnĕ dostane jen jeho prostřednictvĩm. Po pár hodinách u počítače mám někdy takový divný pocit, ale stále si snaůím uvĕdomit, ůe za tím virtuálním svĕtem je stále ten náš svĕt skutečný.
Josef, 15	Nebojím.
Jirka, 33	Ne, kudy se tam jede?
Tomáš, 27	Ne, ale záleůí na tom, co je obsahem tohoto svĕta. I virtuálnĩ může ohrozit velmi reálnĕ. Bráním se ale generalizacĩm. I ve virtuálním svĕtĕ je hodně dobrĕho a záleůí na tom, jak je s nĩm nakládáno.

BIBLE A VIRTUÁLNÍ REALITA

Jan Keřkovský

Biblickĕ ani teologickĕ slovníky zpravidla výraz "virtuálnĩ realita" neuvádĕjí, protože se o nĩ Bible výslovnĕ nikde nezmiňuje. A přece se tam cosĩ virtuálnĕ reálnĕho odehrává.

V poslední biblickĕ knize narazíte na zvláštnĩ obrazy a výjevy. Na monitoru se objevĩ čtyřĩadvacet starších pánů (snad 12 patriarchů a 12 uĕedníků?) a hned nato jakĕsĩ prapodivnĕ bytosti, jejichů popis se najde uů ve Starĕm zákonĕ. A začnou se dít vĕci: teď půjde o ůplně celĕ lidskĕ dějiny, jenůe k nĩm chybĩ klĩč, jak je číst. Ba ne, klĩč je tu: obĕtovaný beránek.

Obĕtovaný beránkem se rozumĩ Jeůíš, to se ví. Jeho smrt (vyloůená jako dar ůivota pro nás) je klĩčem k dějinám. Tady by se dalo vĕro- uĕnĕ skončit, ale kdeůe, na monitoru se to hemůĩ katastrofami, hektolitry krve, tu a tam to odnese třetina lidstva, hnus se na to dívat – jenůe ono to chce odemknout smysl tĕch událostĩ zmĩnĕným klĩčem-beránkem. Satana hodĩli z nebes dolů, haleluja, a on potvora padl sem k nám a řadí jak černá ruka, protože se blĩůĩ konec (jeho) utkání. Uů dodĕlavá, zato Boůĩ město bez pláče a bez ůalářů uů je na obzoru.

Na monitoru je virtuálnĩ realita Boůĩho vítĕzství (v němů my, díky Beránkovi, jedeme taky).

Jenůe vypravĕč to pojal tak zvláštnĕ, až máte dojem, ůe pravá skutečnost je v tĕch jeho obrazech, zatímco virtuálnĩ realitu proůíváte vy!

Najde se to i v evangeliích (třeba Mk 13). Človĕk by řekl: "Hele, krásný chrám!" Ale na obrazovce jsou ruiny, kámen na kamenĩ nezůstal. Človĕk by tedy řekl, ůe jde svĕt od desĩti k pĕti. Ale na obrazovce je fĩkový strom, co mu pučí listĩ: „Koukejte, takhle uů pučí Boůĩ království," povídá Jeůíš.

To je klĩč ke čtenĩ dějin (vĕetnĕ vaůeho příběhu): virtuálnĩ realita, kterou uů proůíváme. ■

NA MĚLNÍKU TENSING

Hana Chroustová

**JAK TO
CHODÍ
U SOUSEDŮ**

Je pátek odpoledne asi 4 hodiny. Před mělnickou farou se schází partička holek kolem 16 let. Jsou vysmáté, dobře naladěné, srší z nich spousta energie. Seznamujeme se: já jsem Hana, vikářka ve sboru ČCE na Mělníku. Já jsem Gábi, Katka, Aneta... Prý mají jako každý pátek zkoušku tance. Asi po půlhodině jdu kolem sálu, ze kterého se ozývá hit Pitipitipa - tedy Attention dex hommes od Tatabojs. Chvilí se na ně dívám. Nacvičují choreografii, kterou si samy vymyslely - podle mě dost zajímavou, rytmicky náročnou a vtipnou, s prvky muzikálového tance. Je hned jasné, že Gábi je lídr skupiny! Učí ostatní tanečnice kroky, „drtí“ je techniku, odpočítává tempa: pjét, šest, sedm a!

Týden na to v sobotu mezi 14-17 hodinou ze zkušebny, která je v budově našeho kostela a která je naproti oknům mého pokoje, vychází

vlastně na zkoušku přišly. Na každé zkoušce by TenSingáři rádi měli chvíli ztišení, biblické zamyšlení atd. Přestože nejsou všichni věřící a nepatří do sboru. Posedáváme si na zem. „Co se vám ráno honí hlavou, když vstánete?“ zní Hančina otázka na úvod. Spontánně se ozývají reakce „Hrůza, zase vstávat“, „To zas bude den!“; „Já se tak těším na snídani“...

Hanka se po živém rozhovoru o vstávání ujímá slova: „Za co můžeme být v životě vděční? Za přátelé, za to, že vůbec ráno vstanem...“. Mladí poslouchají a je vidět, že je to baví. Na závěr nám zazpívají dvě písně. Jsem hodně překvapená z toho, jak moc je na nich vidět, že rádi zpívání, že je opravdu baví muzika a že to dělají s radostí. Jak oni sami píšší na svých webových stránkách: „Proces je důležitější než produkt. Tedy: společná práce a příprava na koncert je důležitější než

zvuky elektrické kytary, bicích a basy... TenSing má zkoušku. Jdu se tam s mentorkou Hankou podívat. Zkušebna vypadá asi jako každá jiná zkušebna pro kapely: rockově. Z osazenstva tu jsou mně již známé tanečnice, asi 5 kluků plus pár nových tváří. Dohromady tak kolem 20 lidí. Role jsou jasné: muzikanti, sólový zpěvák nebo zpěvačka a velký sbor. V dirigování se po písničce střídají jednotlivci ze sboru.

Hanka má připravené čtvrt hodinové zamyšlení o tom, co je to vděčnost - proto jsme

to, jak samotný koncert dopadne. Zkrátka - každý by se měl cítit fajn.“

Koncert. Ten byl náhodou minulou sobotu. Konal se v sále Husova domu. A povedl se! Popravdě jsem někdy během jejich zkoušek mírně pochybovala... Ale výsledek stál za to. Publikum bylo nadšené, atmosféra moc příjemná.

Co to vlastně je TenSing?

Ten Sing je hudební aktivita světového Křesťanského sdružení mladých lidí - YM-

CA. Může tedy vzniknout kdekoliv. Název je zkratka anglického slovního spojení „teenagers' singing“. V doslovném překladu to znamená „zpívání náctiletých“, volně přeloženo „zpívání pubertáků“ či „zpívání dospívajících“. Mottem TenSingu jsou tři K: Kreativita, Kultura, Kristus.

Téměř všechna práce směřuje k vytvoření programu pro koncert. Přesto koncert není tím nejdůležitějším v TS práci. Mnohem důležitější je PROCES, který je společným putováním plným spolupráce a hledání cest jednoho k druhému.

Vedle písni na koncert taky trénují taneční vystoupení a divadelní hry. Skupinu TenSingerů tvoří především Velký sbor, v němž zpívají zpravidla všichni - výjimku tvoří pouze členové doprovodné Kapely a Technici. Každému je též dána možnost podílet se na práci v tzv. Dílnách - Workshopech - Divadlo, Tanec, Malý sbor - Minichor. S TenSingem můžete jet třeba na tábor či prožitkový kurs.

První tensingy vznikly roku 1992 v Praze a v Krnově. Dnes jich je třináct a sdružují cca 300 mladých. Více na www.tensing.cz. ■

SOUTĚŽ

POSLEDNÍ ŠANCE

Tomáš Groll

Párkrát jsem zažil program pro mládež připravený jako soutěž jednotlivců nebo skupin. Výsledkem byli vítězové a poražení, ale také radující se a namyšlení na jedné straně a smutní a poníženi na straně druhé. Samozřejmě že největšími porážkami bylo společenství a atmosféra celé akce. Soutěživost byla na škodu. A v církvi? O funkce a tituly se na konventu nebo synodu nikdo moc nepere. Trochu potěšující záležitosti jsou volby COMu. Většinou je laických kandidátů minimálně 2x více, než počet míst v COMu (volby proběhnou 19. ledna 2008). Mezi faráři - kandidáty COMu už taková „tlačénka“ není. Někdy bývá problém najít aspoň požadovaný počet 4 statečných, co by dělali COMáky a jednoho navíc - náhradníka. Vypadá to, že v církvi nikdo moc soutěžit nechce, nikdo se moc dopředu nedere.

Možná nás děsí to Ježíšovo „Mnozí první budou poslední a poslední první“ nebo nám chybí sebedůvěra. Nebo snad ochota jít sloužit? Nevím. A v Bratrstvu? Letošní soutěže byly pojaty spíše jako takové nahlédnutí pod pokličku kuchyně Oddělení pro mládež. Informace a soutěž. Neptali jsme na přesné znění správné odpovědi, stačilo si tipnout (nějaké číslo) a být blíže správné odpovědi, než tipy všech ostatních. A tak nyní naposlady.

Otázka: Kolik bylo celkem zasláno tipů na správnou odpověď na otázku v soutěžích v Bratrstvu od 1. do 9. čísla letošního ročníku?

Odpověď na otázku z minulého měsíce: V PUBu na sjezdu v Litomyšli se protočilo dohromady 270 litrů tekutin. Z toho 180 litrů Kofoly a 90 litrů Birellu. ■

Na závěr seriálu EkOkO je připraven test. Zaznamenejte si odpovědi a podle tabulky vyhodnoťte své skóre.

1.) Snížením teploty v ložnici z 22 st.C na 18 st.C ušetříme přibližně

- a) 2,5% energie potřebné k vytápění
- b) 6% energie potřebné k vytápění
- c) 10% energie potřebné k vytápění
- d) 24% energie potřebné k vytápění

2.) Ocelové kolo pohybuující se po koleji spotřebuje na stejné dráze oproti kolu s pneumatikou valícím se po asfaltu

- a) 100x více energie
- b) 30x více energie
- c) 30x méně energie
- d) 100x méně energie

3.) Ideální teplota v ledničce je

- a) -3 st. Celsia
- b) 0 st. Celsia
- c) 7 st. Celsia
- d) 12st. Celsia

4.) Kancelářský recyklovaný papír

- a) se nesmí používat v kopírce
- b) se nesmí používat v laserové tiskárně
- c) se nesmí používat v inkoustové tiskárně
- d) je možné používat ve všech výše uvedených zařízeních

5.) Použitím pokličky při vaření lze přibližně ušetřit

- a) 5% energie potřebné k přípravě pokrmů
- b) 10% energie potřebné k přípravě pokrmů
- c) 30% energie potřebné k přípravě pokrmů
- d) 50% energie potřebné k přípravě pokrmů

6.) Který z těchto obalů je energeticky nejnáročnější na výrobu a měl by být důsledně recyklován

- a) PET láhev
- b) Tetrapack
- c) hliníková plechovka od Coca-Coly/piva
- d) skleněná láhev

7.) Která z těchto látek je nejméně vhodná pro přikrmování ptáků

- a) lůj
- b) lněné semínko
- c) pečivo
- d) prosa

8.) Vypnutý počítač připojený do zásuvky spotřebává průměrně

- a) 3W (46Kč/rok)
- b) 5W (77Kč/rok)
- c) 10W (154Kč/rok)
- d) 20W (308Kč/rok)

9.) Nejnáročnější na spotřebu energie a vody je mytí nádobí

- a) pod tekoucí vodou
- b) v myčce
- c) ve dřezu
- d) přesličkou v potoce

10.) Pálením odpadu v kamnech NEVznikají

- a) fosgeny, furany a dioxiny
- b) silně rakovinotvorné látky
- c) bojové plyny
- d) zdraví sousedé

60-55 bodů - Životní prostředí vám není lhostejné, víte co a jak by se mělo dělat. Sami víte, že samotné vědění nestačí, pro proměnění znalostí na činy je třeba hodně vůle a osobního nadšení. Přejí vám, aby vám nedošel dech.

48-54 bodů - Máte relativně dobrou představu o tom co škodí životnímu prostředí, nastudovat si více o ochraně ŽP je ta jednodušší část úkolu, který je před vámi. Mnohem těžší je uvést nabyté vědomosti do praxe, přejí vám v tomto snažení hodně štěstí.

9-47 bodů - Vaše znalosti o životním prostředí jsou špatné až katastrofické. Katastrofa je to co nás čeká, pokud své znalosti a chování k ŽP nezměníte. Země je Boží hřivna, jakou roli máte v tomto Ježíšově podobenství je jasné. Začít znovu je možné vždy, letošní seriál EkOkO v Bratrstvu vám může být prvotním vodítkem ve vaší změně. ■

<http://www.hraozemi.cz/>
<http://www.ekowatt.cz/>
<http://www.ekospotrebite.l.cz/>
<http://www.birdlife.cz/>

WWW tipy
<http://www.climatechange.eu.com/> - doporučuji navštívit všem, ekotipy EU
<http://www.ekolist.cz/>

-	a	b	c	d
1	1	3	4	6
2	0	1	3	6
3	0	2	6	2
4	1	1	1	6
5	1	3	6	4
6	2	4	6	3
7	1	1	6	1
8	1	4	6	3
9	6	4	2	1
10	1	1	1	6

INSTANTNÍ PROGRAMY

ÚVAHA SE SEŘAZENÍM HODNOT

MK 12, 13-17 - PODSTATNÉ A SLUŽEBNÉ

Marie Medková

Obsah: Je důležité rozlišovat, co je podstatné a co služebné.

Pomůcky: Připrav si lístky s hodnotami, pro každého účastníka jednu sadu (zdraví, moje pohoda, moje rodina, dobré známky, moje schopnosti, moje koníčky, můj počítač, můj mobil, kamarádi, můj kluk/holka, mé domácí zvíře, teplé jídlo k večeři, mládež, víra).

Postup: Rozdej účastníkům lístky s hodnotami. Zadej jim, aby je rozdělili do dvou skupin - na podstatné a služebné věci. V obou skupinách ať seřadí lístky podle důležitosti (max.5 min. na práci). Každý představí své rozdělení a řazení. Srovnejte navzájem žebříčky. Veď rozhovor nad pořadím vašich hodnot. Poté si přečtete biblický text a diskutujte nad otázkami. Zakončí úvahou.

Otázky k textu: Vzpomenete si, kdy vás chtěl někdo chytit za slovo, napálit? Co jste udělali? Znáte někoho, kdo umí na urážku nebo narážku reagovat vtípem? Jak se dá v tíživé situaci udržet nadhled? Dokážete vysvětlit rozdíl mezi věcmi podstatnými a služebnými? Uveďte příklady. Mění se váš žebříček hodnot a jak?

Úvaha: Někoho shodit. Někoho ztrapnit. Způsobit, abys ztratil důvěru ostatních. Chytit při činu. Všem na očích. O to se tu snaží pár lidí z podivně nesourodé skupiny. Pár zbožných s párem kolaborantů jdou společně připravit Ježíše o důvěru davu. Buď na něj vytáhnou zákony Boží nebo ho

odvedou za buřičství proti těm lidským. Nejdřív pomazat med kolem úst. Zaslepit mu trochu soudnost. Zahrát na jeho ješitnost. Ať se cítí jako kapacita, která musí dát jasnou odpověď. Ať nepostřehne udičku v masíčku. Pak nahodit a jen počkat, až se sám zasekne. Už jste se octli v takové situaci? Věděli jste, že vás chce někdo nychtat? Jak se nedat nychtat? A přitom odpovědět čestně - s čistým svědomím? Protivník chce zrušit dobré vztahy. Postavit lidi proti sobě. Vytváří dusnou atmosféru, ještě než padne odpověď. Co teď? Hlavně se neleknout. Získat čas a ujasnit si souvislosti. A strach zmizí. Ježíš zveřejní jejich důvody. Řekne nahlas, že jde o past. Pak si od nich půjčí minci daně - denár. Nejprve se zeptá jako učitelka v mateřské školce a v zápětí vyraží dech. „Bůh se peněží nezabývá a vládce? Tomu přece Bůh vládne. Tobě i vládci.“ Umět takhle vtípně a trefně uzemnit nepřítele.

To, co Ježíš předvádí, je úctyhodný nadhled nad situací. Na jednu stranu se Ježíš vysmívá, na druhou stranu nás nakopává správným směrem. Zamyslete se nad svými hodnotami. Bůh, nebo nadřizení? Radost mezi lidmi, nebo buřič ve vězení? Ono to není jednoduché. Na papíře se to snadno píše, ale v životě není černobílě nic. Měli bychom se snažit dívat na věci z mnoha pohledů. Měli bychom stále přemýšlet, čemu to vlastně dáváme přednost. Jak trávíte čas? Kolik ho trávíte touto věcí, kolik s tímto člověkem? Je to málo nebo moc? Aspoň občas by se člověk měl zastavit a říct si: *(pokračování na straně 39)*

Vánoční blues

Pro solistu, od druhého řádku se připojuje vokální linka pro sboristy.

P:Jun

podle E. Clapton: Bell Bottom Blues

C E/H a a/G F G

1. Půl - noč - ní blues nad Bet - lé - mēm ťí - chý dět - ský pláč zní tmou
blues vo - ní se - nem splá - čem sly - ším

5 1. ^FG 2. A cis

Vá - noč - ní znít i zvon... sly - šel jsi už něk - dy zvon blues hrát?

8 A D E A cis

to - lik slá - vy tol - lik krá - sy víc smut - ku

A/fis

10 A D E A cis A D E

snad pos - lou - chej ten zvon, tak pos - lou - chej ten zvon, jak zní srd - ce prá vemzpo

13 E A cis A D E

ma - lí pos - lou - chej ten zvon jak, zní ten ryt mus tak za - chy - tit

INSTANTNÍ PROGRAMY

BRATRSTVO

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ
roč. 48/2007

V redakční radě během roku pracovali :
Jitka Čechová, Olcha Ferjenčíková, Tomáš Groll, Jan
Hrudka, Miriam Junová, Filip Keller, Luboš Kratochvíl,
Bára Lažanská, Marie Medková, Aleš Mostecký, Klára
Schneiderová a další.

rubrika	autor	název	str./č.
BIBLE A...	Jan Keřkovský	A co to bučení?	9/3
		Bible a kouření	9/4
		Bible a nahota	9/2
		Bible a virtuální realita	9/10
		Hromádka sexu	9/5
		Jednomu je smutno	9/8
		K Božímú image stvoření	9/9
		Plemeno zmijí!	9/7
		Pod obraz Boží	7/1
		Vytas meč a usmrť mě!	9/6
BIBLICKÁ ÚVAHA	Aleš Mostecký	Bouře na moři	4/3
		Boží (ne)činnost	4/8
		Druhý pokus	4/6
		I uvěřili mužové ninivští	4/7
		Jonášův žal	4/5
		Mnohem více otázek	4/10
		Modlitba z hlubin moře	4/4
		Naštvaný prorok	4/9
		Pryč od Hospodina	4/2
		Stalo se slovo Hospodinovo	4/1
CESTOPISY	Tomáš Groll	Bratwurst, Pizza a Fondue	22/8
	Jan Fér	Cannon Beach bez kanónů	22/4
	Eliška Hudcová	Děti, stan a cizí kraje aneb cesta do Skotska	22/9
	Tomáš Groll	Intelektuální centrum, kde lišky dávají...	26/2
	Jana Drahokoupilová	„Prosie? Ah... przepraszam.“	22/1
	Anna Kratochvílová	Rok v olympijské vesnici	22/3
	Miroslav Fér	Stopem po Švédsku	26/6
	Bára Lažanská	Terezín, Malá pevnost	22/7
	Klára Schneiderová	Turistický pupek světa trochu jinak	22/10
EKOKO	Marek Drápal	Bio, či nebí?	14/6
		Čerti v zásuvkách	12/7
		Domáci (al)chemie	12/8
		Kdo má kolo, má křídla!	12/5
		Nádech a výdech (naposlady?)	11/2
		Nákupy a skládky	12/3
		Otrava doprava	12/4
		Splašky a řeky	12/1
		Úsporný dům	12/9
		Závěrečný test	12/10
CHMELÍKOVA PORADNA	Emanuel EmDr. Prof. PhD. Chmelík	Balancování na hromádce	6/5
		Já chci být taky reálný	7/10
		Poradna - odpovídá EmDr. Prof. Emanuel...	9/1

Mikuláš Ferjenčík, Adéla Benešová	Husiti z Vínohrad	10/5	JAK TO CHODÍ U SOUSEDŮ
Bára Lažanská	Křesťanská společenství mládeže	10/7	
Vojtěch Žárský, Olcha Ferjenčíková	Luteráni v centru Prahy	10/1	
Adéla Benešová, Olcha Ferjenčíková	Metodisté a Maják	10/6	
Jan Hrudka	Mládež adventistů s.d.	10/3	
Aleš Mostecký	Mládež v „céběčku“	12/2	
Hana Chroustová	Na Mělníku TenSing	10/10	
Olcha Richterová	Po mši na spolčo / Katolické spolčo	10/8	
Tomáš Jun	Sdílení v jednotě	10/4	
Tomáš Croll	Skauti - uzle i DVD	10/9	
Olcha Ferjenčíková, Alžběta Šíroková	„Floidí, pozor na aj sý kjú“	7/3	LITERÁRNÍ ILUSTRACE
Alžběta Šíroková	Když v baru houstne dým	7/4	
Eva Babáčková	O zakletých princeznách	10/2	
Robert Fulghum	Oddací list má záruku 24 hodin	7/8	
Antoine de Saint- Exupéry	Úryvek z malého prince	7/6	
Pavel Prejda	Jan zvaný Předchůdce	26/10	OBRAZY ZE ŽIVOTA JEŽÍŠE
	Ježíš a cizoložnice	26/5	
	Kdo komu dává pít?	26/3	
	O LOŤCE, BOUŘI A TICHU	13/6	
	O nemluvněti, zbořené stodole...	26/1	
	O Petrově tchýni	26/7	
	O touze, která leze na moruši	26/8	
	Slepý žebrák Bartimaioš	26/9	
	Ztráty a nálezy anebo kde je naše místo	30/2	
Tomáš Croll	Bang, Mancato, Duel, a další	20/2	PAŘBY BEZ PC
Miroslav Fér	Blafuj a stav	17/8	
Tomáš Croll	Být Bohem a správcem	17/5	
	Geniální Osadníci z Katanu	17/4	
	Hrajeme si na ČEZ	17/7	
	Kontroverzní grafický skvost Thurn und Taxis	20/6	
Petr Čermák	Puerto Rico	17/3	
Tomáš Croll	Úvod + Trans America (Trans Europa)	17/1	
Vojtěch Veselý	Vražda a hra na pátrání	17/9	
Petr Čermák	Zooloretto	26/10	
Olga Bednářová	PISTIS, ELPIS, AGAPÉ a jejich matka SOFIA	19/9	POVÍDKA
Dagmar Urbánková	Povídky	12/6	
Olga Navrátilová	Právo na kulturní dědictví	26/4	REAKCE
Klára Schneiderová	Anna Karenina na divadle?	28/6	RECENZE
Olcha Ferjenčíková	Babel	29/6	
Klára Schneiderová	Becoming Jane	24/9	
Michaela Čermáková	Boris Godunov	25/10	
Šárka Vlasáková	Cimického básně do šuplíku	28/6	
Olcha Ferjenčíková	Čeština nespisovná, tím krásnější	24/3	
Bára Lažanská	Ďáblova čísla	25/1	
Dora Plíšková, Tomáš Jun	FANFARE CIOČĀRLIA	24/4	
Alžběta Šíroková	Glennkill - Ovce vyšetřují	24/5	
Tereza Mašková	Cyml	24/10	
Adéla Benešová	HGW XX/7	25/4	
Klára Schneiderová	Hm... stále zajímavější	25/9	
Olcha Ferjenčíková	Jeptišky na pochybách	24/7	

Klára Schneiderová	Malá nejen vánoční povídka	25/1
Dan Jun	Mark Knopfler - Kill To Get Crimson(hudba)	25/8
Klára Schneiderová	Mříže v ráji	25/4
	Obsluhoval jsem anglického krále	25/3
Ben Schneider	Peer Cynt	24/9
Olcha Richterová	Proměněné sny	24/8
Jan Hrudka	S nikým nechodím a nejsem cvok	24/7
Klára Schneiderová	Skleněné perly švédského náhrdelníku	28/2
Jitka Čechová	Strýček Váňa po stopadesátéprvé	24/8
Bára Lažanská	Tajemství poslední večeře	25/7
Olcha Ferjenčíková	Utajený (Caché)	28/2
Dora Plíšková	Váczi Dániel Trió	24/1
Lenka Ridzoňová	Vánoční stromek	24/3
Olcha Ferjenčíková	Vratné lahve	24/5
Klára Schneiderová	Zmatení jazyků v centru Prahy	24/10
Jan Hrudka	Ženy z fary	29/2
Vojtěch Veselý	300	25/5

ROZHOVOR

Marie Medková	Bez rozdílů barvy pleti, pohlaví a původu	18/7
Miriám Junová	Diamantová manželé	18/8
Olcha Ferjenčíková	Diverzanti v Bělorusku	22/2
	Ekoživot naostro	18/1
Klára Schneiderová	Mám ráda, když to, co vytvořím, ožije	18/4
Olcha Ferjenčíková	Neučte se gramatiku, jedte na workcamp!	18/5
Jan Ženatý	Šalinou do Krpole	20/9
Marie Medková	Taizé zevnitř	22/6
Klára Schneiderová	Taková vysoká škola sluneční	20/10
Olcha Ferjenčíková	Věnovat se JEN JIM	18/3

ROZHOVORY SE STUDENTY

Olcha Ferjenčíková	Hlavní je umět česky	20/4
Tomáš Jun	Jako detektivka	20/5
	Nejtěžší gympl v Praze?	24/6
	Religionista? Nejsem si jistá...	20/1
	Tady „Kulturní BarBar“	24/2
	Tak trochu bastlíři...	20/3

SOUTĚŽ

Tomáš Groll	Církev je ženského rodu	13/2
	Kdopak bude hrát?	11/7
	Kolik se protočilo v Litomyšli	17/9
	Kurzy vs. Sjezd	11/8
	Poslední šance	11/10
	Sjezdová geografie	11/5
	Slavné a jedinečné sloučení	11/4
	Soutěž 01	10/1
	Tak kolik nás teda je?	11/6
	826 znaků	11/3

TÉMA

Jiřina Šiklová	Rodina není institucí pro sex	5/5
Jan Soběslavský	Češi a právní normy	5/3
Jan Zbytovský	DO NAHA. AHA?	5/2
Martina Špinková, Štěpán Špinka	Euthanasie - víme o čem mluvíme?	5/6
Jan Keller	Na radnici nebo v kostele	6/8
Werich Jan	O nadávání	7/7
Eisner Pavel	O nadávání neboli o rohu hojnosti	7/7
Ivan Ryšavý	Prostě nechat rozsvíceno	5/9
Olcha Ferjenčíková	Sprostě bez vulgarit	5/7

Zdeněk Susa	Stačí začít po třicítce	5/1
Karel Nešpor	Těžký život kuřáka (a bude ještě těžší...)	5/4
Michal Osuský, Marta Fedorková	Virtuální nebo skutečné?	5/10
Ludmila Trapková	Zakládání nového parku a manželství	5/8

Dan Popelář	Díky Bohu za zákony!	7/3
Eva Drápalová	Do nálady bez alkoholu	7/1
Adéla Daňhová	Eutanázie jako projev úcty k člověku	6/6
Olcha Richterová	Hattrick versus knajpa	7/10
Bohdan Mamula	Image na nic	6/9
Tomáš Groll	Jen sobci kouří	7/4
Daniel Knotek	Kouření je pro mě potěšením	6/4
Berend Breman	Může zničený nástroj plnit svůj úkol?	7/6
Samuel Titěra	Nahé tělo, nahá duše	7/2
Irena Škeříková	Názny a výchova bez pruderie	7/2
Pavel Klinecký	Není hromádka jako hromádka...	7/5
Miki Erdinger	Svatba není převzetí klíče od společné...	7/5
Pavel Kočnar	Ve jménu zákona	6/3
Josef Bartošek	Vnitřní obraz člověka	7/9
Samuel Titěra	Vulgarity gentlemanů	6/7

ÚHEL POHLEDU

Luboš Kratochvíl	Hořet nebude, tak už jen ta rakovina	2/4
	Image, obraz s ručením omezeným	2/9
Bára Lažanská	Jít s dobou?	2/5
Luboš Kratochvíl	Katedrálo, čelem k lidu, k církvi zády!	2/3
Filip Keller	Milí čtenáři,	2/1
Luboš Kratochvíl	Pornostar se oblékla pro Playboy	2/2
	Potmě je každá kráva černá	2/7
	Smrt za trest a z milosti. Najdete pět rozdílů?	2/6
	Vyměnění, poněkud drsná reality show	2/8

ÚVODNÍK

Marie Jelínková	Báječnej bál	19/2
Jan Fér	Bratrské zpívání v Kolíně	26/4
Mikuláš Vymětal	Ďáblovy obrázky v novém kostele...	30/2
	Desátí Svatí blázni	26/1
Ráchel Tomešová	Exoti v Tisu	26/7
Petra Hašková	FAIR TRADE na faře	18/10
Žofie Cimburová	Jarní ŠPEK	30/6
Jan Hrudka	Jsem křesťan a kdo je víc!??	30/6
Filip Pištora	Multi kultí ŠPEK	17/10
Eliáš Molnár	Pane, kam se vrátím?	19/10
František Zbořil	Povodňoví dobrovolníci	26/8
Sociologická poradna evangelická	Poznátky ze Sjezdu z Litomyšlí	20/8
Miriám Junová	Re: KLAMA	21/7
Eliáš Molnár	SCUK evangelické mládeže HELLDORADO	14/2
Majda Zajčková	SEPRAM znovu jede	17/10
Martina Černá	Silver Párty 2006 aneb: i bez alkoholu to jde	21/2
Olcha Richterová	Tedy, mezi námi...	21/8
Martina Černá	Turnaj O POHÁR OREBITŮ aneb...	26/3
Olcha Ferjenčíková	Tvořili jsme seminář	26/5
Eliška Esterlová	Zemřel Petr Eben	18/9
Radim Žárský, Marie Medková	ZMĚNA JE ŽIVOT	21/6

ZPRÁVY

2.sloka:

Půlnoční blues
pastýři vstanou
tichá noc, u jeslí shon
Vánoční blues
voní slámou
shonu rytmus dává zvon

Ref.

INSTANTNÍ PROGRAMY

(pokračování ze strany 37)

Co je pro mě teď právě důležité a co se dostává na okraj? A má to tak být? Je to dobře? Chci to tak? Nepřeháním toto nebo naopak zanedbávám ono? Rozlišujte věci podstatné a služebné, jak by řekl Komenský. Ono to ostatně není tak namáhavé, zamyslet se takhle třeba cestou ze školy nebo v autobuse. A člověk potom snáz namíří své síly

tam, kam potřebuje a je to potřeba.

Modlitba: Pane, dej mi vtip, abych dokázal trefně odrážet útoky a hloupé poznámky. Probouzej ve mně odvahu podívat se druhému do očí. Uč mě dívat se na věci s nadhledem. Nauč mě rozlišovat, co je opravdu podstatné, čemu má sloužit a co má sloužit mně. Amen. ■

CÍRKEV

Miriam Junová

Počet osob: neomezeně**Cíl:** Naposledy jsme mluvili o tom, kdo je pravý křesťan a o tom, co dělá křesťana opravdovým křesťanem. Dnes spolu budeme mluvit o církvi – tom, co dělá církev církví, o tom, jaká je a jaká by mohla být**Pomůcky:** karta charakteristik církve pro každého (viz níže)**Postup:** Nejdříve si přečtete úvodní zamyšlení o nebi a peklu a o tom, co je církev.

Potom každému dejte kartu s charakteristikami a každý ať je zvlášť oznámkuje. Udělejte přehled známkování jednotlivých kategorií a mluve o výsledcích, jak a proč jste tak hodnotili.

Nakonec si přečtete otázky k textu, odpověďte na ně a mluve o nich.

Nakonec mluve o církvi - dle shrnutí.

Úvodní zamyšlení:

Mohli bychom mluvit o „nebi“ a „pekle“ – o tom, co je dobré a špatné. Nebe je místo, kde je dobře. Kde má převahu dobré... Peklo naopak.

Nebe – a druzí – to se k sobě hodí. Nebe není pro „osamělé“. Jde o to, jak to máme s druhými lidmi a oni s námi. Tím, jak se k nim chováme a oni k nám – jsme na cestě tam nebo onam...

Církev je místo, kde se zvláštním způsobem „zrcadlí nebe“. Církev – kyriaké. Pánova. Pánu patříci. Který Pán se myslí? Ježíš Kristus. U něj se člověk dostával – do „nebe“. A mohl se chovat k druhým tak, že i oni...

Otázky k textu:

Co se v církvi děje? Mluví se o třech základních službách: služba slova (svědectví, martyrium), bohoslužba (liturgie), diakonie (sourozenecká péče jednoho o druhého). Máte představu, co tyto služby znamenají? Kam by patřily bohoslužby? Biblické hodiny? Náboženství? Křest? Svatba? Náv-

štěva v nemocnici?

Shrnutí:

Ale není to tak snadné „zaškatulkovat“. Pořád se děje misie (i když jdete do nemocnice, i při bohoslužbách, kam může přijít někdo, kdo „nevěří“). Pořád se děje služba. Když se při bohoslužbách na někoho usmějete, mluvíte s ním pak...

Kam by patřilo náboženství? Misie. Trochu bohoslužba...

*Církev je kousek místa, společenství lidí, v kterém se odráží nebe. Přes Ježíše Krista.***Karta charakteristik k oznámkování:**

- ... jen pro staré lidi
- ... jen pro ranní ptáčka
- ... jen pro svatby a pohřby
- ... místo, kde se člověk může cítit dobře
- ... spolek pokrytců
- ... společenství křesťanů
- ... bezpečné místo
- ... není tak potřebí, ani pro křesťany ne
- ... dobrý kontrast ke společnosti
- ... také je lidská a má své chyby
- ... významná politická síla
- ... morální instance
- ... příliš orientovaná na morálku
- ... pomoci pro můj život
- ... místo, kde člověk může být člověkem
- ... maják ukazující cestu úžinami života
- ... sociálně pomáhající organizace
- ... docela zbytečná
- ... jen nedělní bohoslužby
- ... dobrá parta lidí

Známky:

- 1 – přesně tak, to je přesně i můj názor
- 2 – to by mohla být pravda
- 3 – to by snad měla být pravda, ale moc se mi to nezdá
- 4 – to tak není
- 5 – to je úplně špatně

MULTI KULTI ŠPEK

Filip Pištora

Multi kultí ŠPEK (šübalská párty eventuaálních křesťanů) se konal 2. - 4. listopadu v České Lípě jakožto akce ústeckého a libereckého seniorátu. Jak už vyplývá z názvu, tento ŠPEK byl věnován cizím kulturám. Nakonec se nás kolem osmé večer sešlo necelých 40. Po seznámení a pár písních mohla začít přednáška Milana Balahury z Loun o Ukrajině (konečně multi kultí). Dozvěděli jsme se mnoho zajímavého, velkou část přednášky Milan věnoval katastrofě v Černobylu. Před půlnocí jsme vyrazili do husitského kostela na pobožnost Marka Lukáška, faráře z České Lípy.

Ranní pobožnost vedl rumburský farář Filip Šimonovský a po ní jsme se probrali několika ryze křesťanskými hrami. Před výborným gulášem k obědu nám Pedro Makaši vyprávěl o Angole, její historii (od koloni-

ální doby až po současnost), tradiční hudbě, zvycích a jeho pohledu na život v Angole. Odpoledne jsme, již tradičně, věnovali hrám v místní hale. Po spálení přebytečné energie jsme se vrátili na faru kde Zuzka Thuy Duong Nguyen povídala o Vietnamu. Nejvíce nás zajímala vietnamská kuchyně a historie. Večer byl film a záhy po diskusi jsme se vydali na pobožnost do katolicko-pravoslavného kostela, kterou vedl Jirka Bureš, farář z Chomutova. Poté nám místní připravili čajovnu plnou zajímavých výluhů. Někteří probdělí až k úklidu fary, který jsme zvládli ještě před bohoslužbami. Kázal místní farář Marek Lukášek a vysloužil i Večeři Páně. Před rozloučením jsme zhodnotili ŠPEK a kolem poledne se rozjeli do svých domovů. Příští ŠPEK plánujeme v dubnu příštího roku v Děčíně. ■

SEPRAM ZNOVU JEDE

Majda Zajíčková

„Jak ráno vstát, jaký je rozdíl mezi manažerem a vůdcem, jak držet domácí řád, co je lidský stroj? Hmmm..., fakt zajímavý, já se tak těším, až všechno vyzkouším...“ Asi taková slova se ozývala z pokojů Horského domova v Herlíkovicích po každodenních přednáškách. 15. - 18. 11. se konal již druhý běh seminářů pro pracovníky s mládeží. Pro některé z patnácti seminářníků to byla premiéra, pro jiné doplnění seminářů, které jim chybí k tomu, aby byli přede všemi pochváleni na sjezdu, ale hlavně aby se dozvěděli další důležité informace, které jim pomohou při práci s mládeží. Většina účastníků od semináře očekávala konkrétní rady, nápady a metody jak zvládnout a zaujmout současnou pubertální znučenou mládež. V průběhu víkendu nám ale došlo, že nestačí jen hrozit prstem. Každý pracovník s mládeží musí sám přijít na to, jak mládež zaujmout, motivovat a nadchnout pro užitečnou věc.

Motivující a inspirující byly i diskuse mimo program - probírali jsme poměry v jiných seniorátech, nové nápady na akce a mluvilo se i o případné „družbě“. Nikdo netvrdil, že by práce s mládeží byla snadná, ale seminář nám dal chuť jít do toho s novým nasazením. Už se těším na pokračování a to třeba i s těmi, kterým z nějakého důvodu nevyšel tento termín. Naskočit je možné kdykoli, nejbližší termín je 7. - 11. května 2008. ■

Často slyším, jak se máme špatně, ale víkendové rodinné výlety do hypermarketů ukazují, že to není zase až tak zlé. To v jiných částech světa lidé bojují s opravdovou chudobou - a my jako spotřebitelé máme možnost podpořit je právě svým „spravedlivým nákupem“ – FAIR TRADE. Malým zemědělcům a řemeslníkům z chudých zemí můžeme pomoci tím, že nakupujeme jejich kávu, čokoládu, čaj a další výrobky s označením FAIR TRADE.

Staršovstvo našeho sboru v Trutnově zhruba před rokem odsouhlasilo, že by bylo dobré tyto výrobky nabízet také na naší faře. Chvilí pak trvalo, než se dala dohromady skupinka dobrovolníků, která s prosbou o pomoc kontaktovala Společnost pro Fair Trade a rozvojové vzdělávání se sídlem v Brně. Vyměnili jsme si několik emailů a po osobním setkání v Praze jsme již měli dost informací na to, abychom mohli zahájit provoz malého prodejního místa NaZemi. V České republice jsme se tak stali čtvrtým místem NaZemi (po Praze, Brně, Olomouci), které prodává FAIR TRADE výrobky.

Z Brna jsme obdrželi první zkušební zásilku se zbožím k prodeji – kávu, čaj, čokoládu a koření. Náš obchůdek jsme slavnostně otevřeli při příležitosti Dne otevřených dveří na naší

faře dne 14. října 2007. Vlastně se nejedná o klasický obchod, zatím máme jen takovou postarší prosklenou skříňku s vystaveným zbožím, kterou zapůjčila jedna z dobrovolnic. S počátečními téměř nulovými náklady však takto může začít každý.... A jak se nám první den prodávalo? Zájem o FAIR TRADE zboží byl veliký – dobře se prodávaly hlavně čokoládové tyčinky Fairetta, ale i kávy a čaje. Zboží jsem brzy museli doobjednat.

Náš „obchůdek“ je otevřen při všech akcích sboru, ať už jsou to koncerty, nebo výstavy a přednášky. Pravidelnou otevírací dobu máme každou neděli po bohoslužbách a ve středu během výuky náboženství. Sortiment zboží chceme dál rozšiřovat a časem doplnit také o některé řemeslné výrobky – třeba o košíky nebo ošatky. FAIR TRADE výrobky nabízíme také mimo prostory obchůdku. Naši dobrovolníci prodali nemálo čokolád a čajů na posledním sjezdu seniorátní mládeže v Náchodě. Další prodejní akci plánujeme v místním Mateřském centru Karolínka.

Je vidět, že našim lidem není životní situace lidí na druhé straně světa zas až tak lhostejná a že ji koupí FAIR TRADE výrobků chtějí alespoň trochu zlepšit. ■

www.fairtrade.cz

SeDM čili Seniorátní dny mládeže Královehradeckého seniorátu v Náchodě 2.—4.11.2007 Téma: „Pane, kam se vrtne?“ O životním poslání.

Vše začalo v Náchodě tak kolem sedmé hodiny večerní. Bylo nás na začátku tak sotva třicet, ale bylo nám to jedno. Při seznamovacích hrách z nás pomalu opadal stud, a tak se dávali do řeči lidé z různých koutů našeho seniorátu. Film „My name is Earl“ pak běžel souběžně s čajovnou, takže i kecalové našli své místo. Následovalo usínání za nekonečného štěbetání a chichotání, což jako vždy přidalo na správné sjezdové atmosféře.

V sobotu po ranní póbě následovala přednáška Tomáše Hoffmana (je něco jako katolický seniorátní farář pro mládež tady okolo Hradce) o životním poslání. Pan Hoffman mluvil zejména o svých životních zkušenostech, jak mu Bůh ovlivnil život a dovedl ho až na místo, kde právě je, a že i on stále hledá smysl svého života.

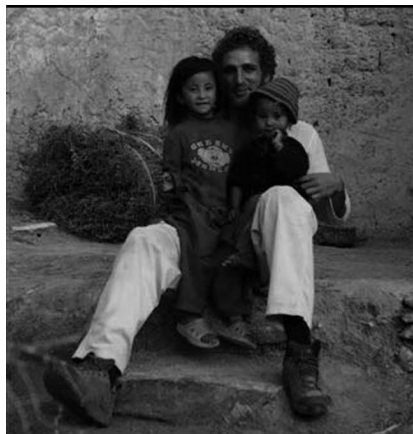
O půl druhé nastalo trochu úředničiny v podobě volby nového SOMu, kupodivu se zvolil hned na poprvé. Prázdné chvíle během sčítání hlasů jsme vyplňovali různými dotazníky a taky jsme si něco zasvítili. Pak jsme se vrhli do dílen, které představovaly nejrůznější životní poslání: Tanečník, Indián (dílnu vedl jeden euroindián, našel své poslání v indiánské filosofii), Sociální pracovníce a Rocková hvězda. Mnohdy dílny připomínaly víc povolání než poslání, ale když rocková hvězda zrockuje píseň „Jen ty, Pane můj“, stává se z jejího povolání i poslání, stejně tak to jde i u ostatních (doufám, že víte, jak to myslím). Pak jsme se vydali na procházku na ten náchodský zámeček vršíčku kulatýho a večer do místního sboru na koncert. Jako první vystoupila excentrická kapela z Náchoda Svěží zelenina, která publikum poměrně šokovala písněmi typu „Karel má přitažlivé pozadí“ a „Ranní vylučování po stráni“*. Pak

už jsme mohli konečně slyšet Hudbu v podání kapely Cizí slova z Černilova a Hradce Králové (opravdový alternativně-undergroundový zážitek).

V neděli jsme vyrazili na vyvrcholení celé akce – do kostela. Boho začaly o trochu později kvůli naší mládeži, která si nikdy nepotrpěla na dochvilnost. Kázání měl náchodský farář Marek Bárta. Když si vybavím, jak prohlásil, že nás nechce nijak mlátit Biblí po hlavě, a pak vytáhl zpod kazatelny cihlu, musím se smát ještě teď. Následovalo africké rozloučení na sborové zahradě a pak afterparty v podobě kavárničky, během níž už jsme se rozjízďeli do našich domovů. A co z toho? Pár mladým lidem se snad podařilo trochu pochopit, jaké je jejich životní poslání a mohli se u toho potkat se starými známými i novými přáteli, prožít skvělé zážitky, hodně vtipných situací i chvíle zamyšlení. Prostě všechno, co by správné seniorátní setkání mělo obsahovat. ■

* redakčně upraveno

www.kralovehradecka-mladez.evangelnet.cz

Když si chce člověk z Kargyaku koupit motyku nebo krumpáč, čeká ho nejméně šestidenní pěší túra. Nikdo z místních obyvatel sice donedávna nevěděl, jak se zdí rovná stěna, ale přesto dokázali postavit skleník a začít se stavbou nízkoenergetické školy. Není to žádná univerzita, ale přesto to je vysoká škola. Velmi vysoká. Stojí totiž ve více než čtyřech tisících metrech. Ve vesničce teď místní sklízí ředkvičky, rajčata a špenát a pořádají třídní schůzky. Zní to neuvěřitelně? „Spočítal jsem, že by to mělo fungovat,“ říká autor projektu a ředitel občanského sdružení Surya Jan Tilinger v rozhovoru o lidské pracovitosti, himalajských ředkvičkách a vysokohorské stavařině.

Jak to vypadá v malé vesničce v údolí Himaláje?

Lidi tam žili spojení s půdou, zvířaty kolem nich, vesnicí, okolními vesničany. Tahle rovnováha se v posledních letech trochu posunula. Někteří mladší muži odcházejí do měst a tam dělají námezdní sílu. Zjistoty prostředí, kde všichni měli všechno dostupné – střechu nad hlavou, rodinu, jaka, pole – se najednou ocitnou ve městě, kde nemají nikoho, ani střechu nad hlavou. Jelikož většinou nemají vzdělání, neumějí číst a psát,

tak dělají ty nejhorší práce. A když si založí ve městě rodinu, často skončí v nějakém slumu na předměstí.

Dá se tomu zabránit výstavbou školy?

Když děti vzděláme tam, kde žijí, v znalostech jak „civilizačních“, tak lokálních, které potřebují k tomu, aby tam mohly žít trvale, tak si můžou vybrat. Navíc tím, že vesnici zvedneme životní úroveň, ji trochu přiblížíme městu. Ve městech je hinduistická a muslimská kultura, které jsou strašně silné. A ti lidé si pak myslí, že ta jejich musí být podřadná, protože oni nemají tolik peněz jako jiní. Přitom mají unikátní jazyk, unikátní náboženství. Sociální vztahy, které se budovaly po tisíciletí. Samotná komunita funguje na principech, které jsou prostě ojedinělé.

Co ve škole učíte?

Nejdřív číst a psát ve čtyřech jazycích, které musí umět: hindštinu, urdštinu, angličtinu a zanskarštinu. To je jejich mateřský jazyk, podobný ladačštině nebo tradiční tibetštině. A samozřejmě matematiku a přírodní vědy. Máme tam v současnosti dvě učitelky ze státu Himačal Pradéš, schopné poskytovat vzdělání na úrovni státního školství. Pak tam učí zanscarský láma, který umí dávat to vzdělání trochu kvalitnější, hlavně je učí číst a psát v jejich rodném jazyce. A nakonec tam je Blanka, česká učitelka, která jim ukazuje krásy světa z jiných koutů a úhlů, nabízí jim exkurze do cizích zemí....

Kolik tam chodí dětí?

V únoru jich bylo zapsaných pětáctýřicet. Ty děti to berou jako svátost! Když jsme oznámili, že zítra otevíráme letní školu, tak přišly a v sedm ráno nám bušily na dveře, kdeže je ten učitel, co je bude učit! Všechny nastoupené před baráčkem a čekaly, kdy přijde učitel. Nadšené.

Ta škola je zvláštní tým, že je postavená jako nízkoenergetický dům. Jak taková věc funguje tam vysoko v horách?

Nízkoenergetičnost tady v tom případě není jen v tom, že škola bude vytápěná sluníčkem, ale i v tom, že většinu stavebních materiálů získáme na místě. Nosná konstrukce je z kamene, izolační konstrukce ze slámy a trusu a vnitřní akumulární konstrukce z nepálených cihel. Pak je tam dřevěný strop, na kterém bude zase sláma, větvičky, jíl a hlína. Jediné, co tam musíme dopravit, jsou okna, dveře a takové věci, protože tam nejsou truhlářské stroje, abychom je nějak kvalitně vyrobili. Když jsme minulý rok postavili skleník, vyzkoušeli jsme, jestli jsou místní s námi schopní spolupracovat. Jak jim to jde od ruky, když pracují na barácích. Protože oni nikdy nic nezdlí. Všechny domy ve vesnici jsou více než sto let staré. Oni si možná jednou spravili střechu nebo přizdili ohrádku pro zvířata. Takže třeba vůbec nevěděli, co to je rovná stěna.

Jak to dopadlo se skleníkem?

Už v něm od té doby byly čtyři sklizně, takže funguje. Prestiž vesnice stoupla úplně šlepně. Když jsme přijížděli, tak už dva dny chůze předtím, než jsme dorazili do vesnice, si lidé povídali o tom, jak v Kargyaku mají zeleninu i v zimě a skleník a jak je to úžasné. A už jsou tam dvě další vesnice, které si tak postavily skleník.

Jaké to bylo, když jste přijeli poprvé?

Začalo to před dvěma lety, když tam byla Gabča (členka občanského sdružení Surya,

pozn. aut.) poprvé. Začala jim povídat o tom, že by tam postavila školu. A oni hned druhý den podřízli ovci, udělali šílenou oslavu. Když jsme tam přijeli my, už nás očekávali a nějací vesničani vyrazili naproti. Poslední den jsme šli v doprovodu jedné rodinky, která nás přišla uvítat s čajem a sušenkami, aby nám zpříjemnila cestu.

Jak si s nimi povídáte?

Skorozanskarsky, hinglicky a rukama nohama. Každodenní jazyk vesničanů není moc těžký. Když se s někým potkám, tak se většinou ptám, odkud kam jde, jestli něco nepotřebuje, jestli mám něco vyřídit, jestli potkal támhletoho. A to si s ním moc nepovídáš. Někdy taky zpívají všelijaké ty jejich zpívanky a chtějí po nás, abychom zpívali ty naše.

A které jste je naučili?

Když já vám povídám, že je nebe na zemi, pravdu mám, věřte mi.... A něco od Yellow Sisters jsme jim hráli. To se jim líbilo asi nejvíc, protože je to jednoduché, vokálové. Oni neznají strunné nástroje, takže jim ty zvuky připadají divné. Zatímco když mají čisté vokály, tak si to hned druhý den pobroukávají taky.

Nechááš tam spoustu času, sil a peněz.

Proč?

Protože tam vidím, že je to dobré. Že je to potřeba. Nevěděl jsem, že to bude taková práce, ale je to tak, jak to má být. ■

více na www.suryaschool.org

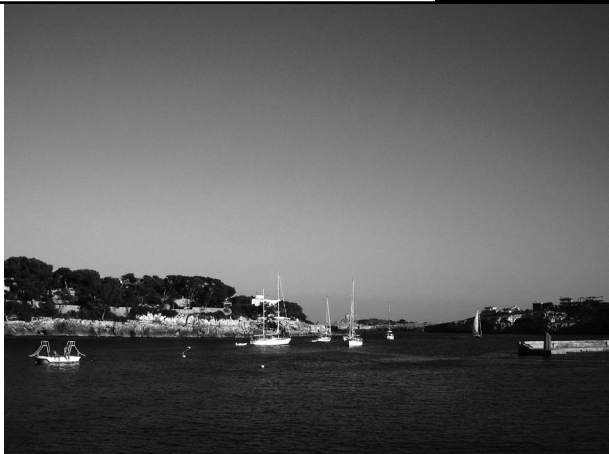
TURISTICKÝ PUPEK SVĚTA TROCHU JINAK

Klára Schneiderová

CESTOPIS

Přímo před nosem mi plula rybářská loďka. Vzduch ještě ospale voněl včerejší nocí, ale každou chvíli jej pročísl čerstvý větřík a přinášel vůni ibišků, mandlí, soli, fíků, čerstvého pečiva, divoké máty, fenyklu, bazalky, opálené kůže a rybiny. Úlovek se vydařil, rybáři se vraceli na svých člunech z moře a pokřikovali na sebe tou svou katalánskou středomořštinou, v mých uších směsící francouzštiny, italštiny a španělštiny pronášené portugalským přízvukem. Nahoru od pláže stoupala cesta ke kostelu svaté Carmen, odkud se pomalu trousily ostrovní babičky ve svátečním a s vějíři. Teď se šly podívat, jestli už otevřeli pekařství na rohu a mají tam čerstvé ensa madas a mléko. Proto jsem si ostatně přivstala taky. Tahle doba mě fascinovala a nejrádší bych ji natahovala donekonečna.

Byl to ale klid před bouří. Poslední vteřiny, než se z poklidného ostrůvku zase stane Mallorca, turistický pupek světa. Teď. Camarero odnaproti narovnal poslední ubrus, přeměřil si spokojeně nabídku zmrzlín a koktejlů a zapnul rádio. Horkokrevná letní vyznání v tu ránu probudila hromadu snědých mužů s černýma očima, kteří začali pláž přetvářet k obrazu turistického. Jako lavina otevíraly krámký s letními cerepetičkami a z hotelu Felipe přes ulici už se hrnula celá banda ponejvíce německých obdivovatelů pláže, sangrie a hlasitého hovoru. Wolfi, schnell! Komm, Sascha! Eins, zvei, drei, sprung! Raději jsem vyskočila taky. Vystát frontu v pekařství (středomořská babička peče chleba až zítra), zamést píniové smetí na dvorku a naservírovat katalánčatům každodenní porci Shakespearova jazyka. Po měsíci mě rodinka naučila všudypřítomnost turistů přehlížet. Funguje to. Zapomeňte na hotelová městečka v rovné sezehlé krajině a objevíte severní pohoří s malými skalnatými

plážemi, kde se kromě vás nekoupe živá duše a voda je tak azurová, až si myslíte, že ji přibarvili. Až nacytáte dost ryb a už vás nebude bavit číhat na mořské ježky pod hladinou, vydejte se po camino del Archiduque, pobřežní horskou vyhlídkovou cestou, kde voní smůla a borovice a divoká máta a co chvíli potkáte oslíka nebo milířský domek.

Nebo vesničku Valldemosa, kde jsou květináče a mandloně a kočičí hlavy v ulicích a klášter se zahradou a pomeranče a citróny a grepy a turisté. V místní kartouze se totiž před lety na jednu sezónu zavřel Fryderyk Chopin i s notovým papírem a György Sandovou. To poslední vesničani nesousli a nenechali na nich nit suchou, což Sandovou tak dopálilo, že o tom napsala sžíravou knížku. Místní podnikavci dokáží vydělat i na svém dřívějším puritánství, takže si ji tu můžete koupit i v japonštině. Kousek dál najdete hřbitov, kde odpočívá věčným spánkem Robert Graves a spoustu amerických umělců, které to tu převelice inspirovalo. Potrpíte-li si na hollywoodské hvězdy, můžete se zajít přes plot podívat, jak roste Michaelu Douglasovi vinná réva.

Anebo jedte třeba do Palmy. Jakmile řidič pochopí, že nejste z Jugoslávie a k tomu si vzpomene na Karlův most a Karla Poborského, zapřede s vámi družný hovor a zastaví vás, kde budete chtít. Vystupte, vykašlete se na obchůdkované ulice a vydejte se úzkými křivolakými cestičkami, ve kterých visí prádlo a svaté obrázky, kam vás srdce táhne, místní mají i z prostého “bon día” srdce na dlaní. Jen pozor na ženštiny, co se potulují kolem katedrály, v ruce kytičky nebo zelené ratolesti, a hledají samotnické turisty. Když některého zmerčí, vrhnou se na něj a se slovy “simpatía, para Santa Madre, suerte, guapa, cinco centimos” jim zastrčí své zboží do výstřihu s takovou vervou, div jim přitom nevypíchnou oko. Radši včas utečte a nezapomeňte se v největším žáru zatoulat do kavárny na mandlovou granizadu nebo do kostela. Ostatně myslím, že celá ta velká jižanská zbožnost pramení z toho, že je v nich takový chládek a tak příjemně tam voní kadidlo.

Pokud ale máte náladu rozpustilejší, není nic jednoduššího než se vypravit na festes. Jsou všude a pořád. V každé vesničce na jejich znamení vlají bílé fáborky a staří i mladí o sto šest pročítají program, který pan starosta dodává do schránek. Dočkáte se promítání Harryho Pottera v katalánštině, degustace mořských plodů, námoř-

nické mše s procesím nebo vyhánění ďábla z vesnice a večerních koncertů, nesoucích bylinkářský název Verbena. Obvykle jdou ruku v ruce s takzvanou feria nocturna, nočním trhem. Myslíte-li si ovšem, že propuká horečka sobotní noci, jste vedle. To se korzuje způsobně kolem stánků, každý se svou rodinou nebo kamarády, od batolete po stařenku vyšňoření jak na svatbu, a zdraví se navzájem. Zdraví důkladně a dlouho a nejméně třemi polibky a dvěma poplácáními po zádech. Zdraví se, když si kupují zmrzlinu, když si v jedenáct hodin dávají večeri v kiosku, když si ve dvě hodiny jdou na skleničku vína do baru, když začne hrát místní amatérská kapela, když kapela hraje největší hit a ještě když kapela skončí. Skoro netančí. Asi proto, že by pak někoho zapomněli pozdravit anebo by jim nesouhlasil počet polibků na tváře. Katalánský punk-rock místní kapely je ovšem tak nakažlivý, že jsem obvykle neodolala a do paměti náhodných známých mé rodiny jsem se zapsala jako ta blondýnka, co tolik tančí. Ale co, taky se nakonec párkrát přidali. Možná ale jen šetřili síly a umí v tom chodit lépe než já. Zpravidla jsem totiž k ránu padla na postel úplně vyčerpaná. A přesto jsem už za pár hodin zase seděla v chladivém písku, nechala si omývat nohy vlnami a vyhlížela na obzoru rybářské člu-

Podle názvu by se mohlo zdát, že se jedná o komedii pro teenagery. Ovšem Gympl není jen pro ně. Je to snímek o generačním střetu učitelů, studentů a rodičů. Hlavním hrdinou je Petr, který po nocích kreslí graffiti. Jen tak. Není to žádná vzpoura, je to zábava. Petrovým parťákem se stane jeho spolužák Michal. Ve třídě ho nikdo zas tak nemusí, ale mít ho v partě je výhodné. Jeho otec je zaneprázdněný podnikatel, který svého rozmazleného syna vždy ze všeho vytáhne. Zde Vorel naráží na zajímavé fenomény – bohatí rodiče zasponzorují školu a vedení nenechá jejich dítě propadnout. Nebo jak se má pedagog vyrovnat s tím, že jeho studenti mají větší příjmy než on? Film odpověď nenabízí, ale výborně na to naráží scénka, kdy zhulení gymnazisté poznají v řidiči nočního taxíku svého fyzikáře. Kromě hlavních hrdinů Petra a Michala se ve filmu setkáme s Petrovou dívkou Pavlou a jejím despotickým otcem. Nechybí tu ani lolitka Klára, která kvůli neomluveným absencím flirtuje s oblíbeným třídním, cholerický češtinář nebo ředitelka, kterou kromě roků praxe semílá i pocit zklamání, že pořád něco dělá špatně. Postavy jsou dost černobílé, nejde o žádné složité psychologické drama. Je škoda, že například věčně zhulený spolužák je jenom groteskní postavíčkou. Ovšem příběh není to nejdůležitější, druhou rovinou filmu je zamýšlení nad generační kolizí. Proč si nerozumíme? Změnila se doba, ale lidé zůstali stejní. To nás zklamalo. Rodiče, kteří prožili většinu života za totality, své děti nevychovávali nijak nově, neumí to. A je těžké, aby si děti vážily svobody, když nikdy nezažily nesvobodu. Gympl patří mezi povedenější Vorlovy filmy, ale v divákoví zůstává pocit nedotaženosti. Například výkony herců vedle neherců působí nepřírozně. Škoda, že výborná kamera Marka Jáchy kontrastuje s naprosto nepovedenými postsynchrony. Gympl není událostí sezóny, ani si na to nehraje. Neurazí, pobaví, donutí člověka se zamyslet, a to v jistém smyslu může stačit.

Vorel Tomáš :
Gympl.
2007

BORIS GODUNOV

Michaela Čermáková

DIVADLO

Když geniální bouřlivák Musorgskij zpracovával látku Puškinova dramatu, jistě netušil, co z jeho díla vykouzlí o pár desítek let později jeho krajanek Olga Levant. Opera, už od počátku braná jako politická, se nesetkala s přijetím vládnoucí vrstvy v Rusku carském, ani v Rusku sovětsky-socialistickém. Režisérka Borise Godunova vytrhla z konce 16. století a vsadila do doby nedávno minulé. Možná ne moc překvapivě ústřední téma promlčovaných lží a manipulace s plebejskou veřejností tímto posunem v čase vůbec neutrpělo. Koneckonců bezpáteřní prospěcháři Godunov, v němž se zmlítají výčitky s přesvědčením o vlastní pravdě, lehce vyčůraný Lžidimitrij-Grigorij Otrepjev či moudrý Pimen, který za každou cenu chce uchovat zprávy o skutečných událostech budoucí generaci, si najdou své obrazy asi v každé době a režimu. Opera Boris Godunov je po stránce hudební operou převážně mužskou (jen 3 ženské role) a vydatně prosycenou nádhernými sbory. Vše dokresluje práce scénického výtvarníka Friedricha Eggerta, který neváhal a oděvní vkus let osmdesátých poměrně úspěšně vyjádřil kousky z vybraných second-handů a půd členů inscenačního týmu. Pak ještě taky perličky, jako je krvácející ikona či "in situ" uskrceňný chlapeček, ale to už je třeba vidět na vlastní oči. Možná jedinou vadou byly z části chybějící titulky - což v případě "operní ruštiny" a nás, zrozenců let lehce předlistopadových není zcela ideální. Nicméně věřím, že pokud se do Brna na Borise Godunova vypravíte, titulky vám pustí celé.

M. P.
Musorgskij :
Boris Godunov. Národní Divadlo v Brně.

Na začátku byl trochu potouchlý nápad: "Nuže, sestoupíme a zmateme jim řeč, aby si navzájem nerozuměli." Konec, finito, šlus. A tak od té doby vydáváme slovníky, gestikulujeme, křičíme na sebe každý po svém, biflujeme se slovíčka, zápasíme s gramatickými časy, skládáme mezinárodní certifikáty, jezdíme na výměnné pobyty a vůbec se všemožně snažíme ten lingvistický zmatek trochu zmírnit. Nejlepší ovšem je, když uprostřed toho zjistíme, že nás ta mnohojazyčnost vlastně docela baví. A z původní otravné nouze je rázem pestrobarevná a vítaná ctnost, na které se navíc dá docela hezky vydělat. Zvlášť, když nám spadne železná opona. Tak nějak si představuju, že u nás vznikla i Expolingua. Tenhle mezinárodní veletrh jazyků, vzdělávání a kultury se v České republice pořádá už sedmáctý rok. Jestli nevíte, o co kráčí, představte si to jako takovou malou babylonskou věžičku. Jenže menší a skromnější, a místo v Mezopotámii ji hledejte v Národním domě na pražských Vinohradech. Když jste student, peněženku nechte doma a rovnou se můžete zatoulat v úhledném labyrintu stánek nabízejících jazyky, školy, univerzity, země, kulturní instituty anebo pracovní agentury.... A když zjistíte, že těch lákavých nabídek je nějak moc a už máte lesklých propagačních materiálů plnou náruč, vydejte se do jednoho z malých salónek, kde se můžete v krátkých lekcích nebo přednáškách přiučit základům všech možných řečí, od čínštiny přes francouzštinu nebo řečtinu. Ovšem letošním jazykem číslo jedna byla němčina ve všech podobách (možná i proto, že máme germanofonní země přímo za humny). Německá univerzita k mým snům sice nepatří, ale přesto jsem si veletrh moc užila. Nechat se zmást jazyky zkrátka občas stojí za to.

Expolingua 2007, mezinárodní veletrh jazyků, vzdělávání a kultury. Praha, Národní dům na Vinohradech, 9. - 10. listopadu 2007. www.expolingua.cz

SMS RECENZE

Persepolis, Marjane Satrapiova, první iránský komiks, autobiografie o dětství v Iránu za islámské revoluce, o svobodě, o hledání víry. Komiks, který má hloubku, otevírá nám svět, který neznáme, nebo jen povrchně. Přesto má příběh iránské dívky tolik společného s námi. Koncem roku přichází do kin filmová podoba. Jana, 33

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 605999204

Poslední velký film Ingmara Bergmana, určený pro kino, Fanny a Alexander. Život měšťanské rodiny na počátku 20. století pohledem dvou dětí: Alexandra a Fanny. Doporučuju. Postava biskupa švédské luterské církve (v němž se zřejmě odráží Bergmanova zkušenost s otcem-luterským farářem) je veskrze negativní, ale pohled na ni může pomoci (mě tedy trochu pomohl) k vyjasnění si toho, co rozhodně křesťanství není. Jiří, 27

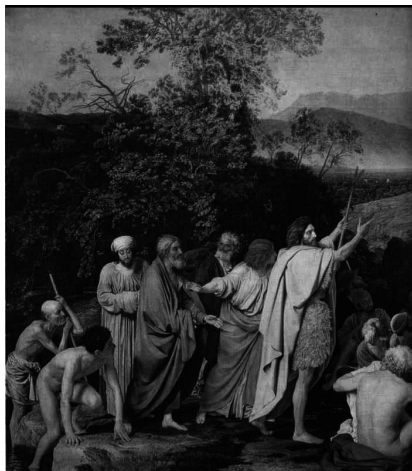
Film Once, přes superlativy kritiků působí rozpačitě, ale jako hudební klip k romantické muzice hlavních protagonistů (Glenn Hansard a Markéta Irglová) je to dobrý. Eva 22 let

Taky vás některé biblické příběhy dráždí? Zkuste se na ně podívat z jiného úhlu. Třeba z úhlu terapeutického. Nahá žena na střeše - Prokop Remeš, Alena Halamová. Vydalo nakladatelství Portál, Marie 50 let

JAN ZVANÝ PŘEDCHŮDCE

Pavel Prejda

OBRÁZY
ZE ŽIVOTA
JEŽÍŠE

Říkal o sobě, že je pouze hlasem, který volá a zve. Že za ním přichází někdo jiný. A on mu jenom připravuje cestu. Nic víc. Ten je

prý mnohem větší a důležitější než on sám. Není hoden mu ani řemínek u nohou rozvázat. Takový je mezi nimi rozdíl. Ten neznámý, který přichází, prý musí růst a on, Jan, má se menšit. A potom své učedníky od břehu Jordánu poslal za ním. Ukázal na něj a řekl: Hle, beránek Boží! A oni šli. Po všechny časy zůstane Jan příkladem člověka, který od sebe sama odkazuje ke Kristu. Dokáže ustoupit stranou, nepřekáží v cestě, nezaclání, nepoutá druhé na sebe, ale jasně ukazuje na Něho. O to přece jde: Nebýt sebestředným narcisem, který si hraje na Boha a stále jen touží po zájmu a obdivu druhých. Jan dává prostor tomu, který je důležitější a potřebnější než on sám. Chce to jistě velkou vnitřní sílu, odvahu i pokoru postavit se svému vlastnímu egu a říct: Ne já, nýbrž On! I takové je poselství adventu a Vánoc. ■

ZOOLoretto

Petr Čermák

PAŘBY BEZ
PC

V této hře se hráči snaží vybudovat co největkolepější zoo. Plán – desku s ohradami a stodolou – musíte naplnit zvířátky. Zvířata do zoo vozí kamióny, které hráči nakládají sami. Kolik lidí, tolik kamiónů. Do každého se vejdou tři zvířata. A v této jednoduchosti spočívá také problémy hry. První je ten, že hráč může vzít buď kamión, nebo přiložit další zvíře (náhodně vybrané) do kamiónu. Tím ovšem musí čekat celé další kolo, než si bude moci nějaký kamión vzít – a občas si člověk nebere s chutí to, co zbylo. Proč? Hráč má k dispozici až čtyři ohrady. V jedné ohradě může být jen jeden druh zvířete (celkem je ve hře okolo deseti druhů zvířat, podle počtu hráčů). Každý další druh zvířete, který nelze umístit do ohrady, musí do stodoly. Stodola je součástí zoo, kam se umísťují přebytečná zvířata. Každý druh zvířete, který je na konci hry ve stodole, znamená minusové body.

Hra je příjemnější tím, že některá zvířata jsou tzv. se zájmem, tedy když k sobě najdou partnera, narodí se jim mláďátko. To do hry přináší celkem roztomilý rozměr, který oceňují dle mé zkušenosti hlavně dámy. Další zpestření tvoří to, že kamióny vozí i zábavní stánky (díky nim pak docílí hráč více bodů) a, kupodivu, i peníze. Úpravy zoo totiž nejsou zadarmo a manipulaci se zvířaty v rámci klecí musí někdo zaplatit, zadarmo ani kuře (kdyby v zoo bylo) nehrabe.

Zooloretto je na trhu nové, ale už si dokázalo vybojovat svoje místo. Pěkné je, že hra má speciální úpravu pro dva hráče. Sice varianta pro dva hráče není tak akční jako ve více hráčích, ale lepší než kdyby nebyla. Navíc takovéto hry jsou obvykle hratelné až od více hráčů. ■

Ocenění: Spiel des Jahres 2007

Řádové sestry benediktinky se po téměř 90 letech vrátily do Čech. Jejich dům na Bílé Hoře v Praze požehnal v sobotu kardinál Miloslav Vlk. Prvním působištěm benediktinek na českém území byl ženský klášter u baziliky sv. Jiří na Pražském hradě. Jeho představenou se kolem roku 1973 stala sestra Boleslava II. Mlada Přemyslovna. Od roku 1919 v Čechách žádný klášter benediktinek neexistoval.

Papež Benedikt XVI. vydal svoji druhou encykliku. „Bleskový“, zatím pracovní překlad svěřila z pera pedagoga katolické teologické fakulty, pátera Prokopa Brože je k nahlédnutí na internetových stránkách www.radiovaticana.cz.

Tomáš Halík vydává na začátku adventu další knihu esejů. Jmenuje se Vzdáleným nablízku a jejím obsahem je dialog mezi věřícími a nevěřícími. (MF Dnes)

Ekumenický počín roku 2007 byl v průběhu Vánočního setkání přátel české ekumény 11. prosince udělen Fakultní nemocnici v Motole za projekt „Prostor ticha“, jehož výsledkem je modlitební prostor v areálu motolské nemocnice uvedený do provozu 1. listopadu tohoto roku. Místnost v nemocnici slouží pro pastorační rozhovory s pacienty i personálem a pro konání bohoslužeb. (christnet.cz)

18. ledna od 19:30 se v Kulturním domě Dubina v Pardubicích koná druhý seniorátní ples. Vstupné 150Kč/130Kč (pro předem přihlášené). Více informací a možnost předprodeje na <http://chrudimska-mladez.evangnet.cz>. Tešíme se na Vaši účast!

19. ledna se bude konat Celocírkevní porada zástupců mládeže. Každoroční setkání zástupců mládeže z celé církve se bude tentokrát konat v Praze. Porada bude volební! Tzn. budou se volit členové Celocírkevního odboru mládeže na další dva roky. Rezervujte si termín, více informací sdělíme.

Aktion Sühnezeichen Friedensdienste (ASF) slaví v roce 2008 své 50. výročí, SERVITUS - zástupce ASF v ČR oslaví 5 let svého trvání. Zaznamenejte si 25.-27. ledna 2008 do Vašeho diáře! Budete se moci setkat s bývalými i současnými dobrovolníky, seznámit se se zajímavými projekty, dobře si pohovořit, poslechnout si hudbu a strávit víkend v Praze. V rámci této akce se budou v neděli konat bohoslužby v Praze, v kostele u sv. Martina ve Zdi.

H3 Poličský seniorát

Krouna

stáří: 1781/1874
počet farářů: 11/6
kapacita: 650
délka: 27
manuál varhan: 2

H4 Poličský seniorát

Borová

stáří: 1781/1783
počet farářů: 26/26
kapacita: 130
délka: 18
manuál varhan: 1

Báječnej Bál ve svitu luny

Rok s rokem se sešel a je tu další Báječnej Bál.

Bude se konat 4. 1. 2008 od 19:00 již tradičně v sále SOU Spojovací.
Letošním tématem je měsíc.

Toto

téma volně navazuje na loňský Báječnej Bál v žáru barev slunce.

Můžete se

těšit na taneční kapelu Funny Dance, která hrála i v minulých letech.
Program zpestří vystoupení historické taneční skupiny ROND.

Lístky sice nenajdete v síti TicketPro, ale můžete si je zakoupit po bohoslužbách u Martina ve zdi, v knihkupectví Kalich popřípadě před začátkem plesu.

Vždy za ně zaplatíte 150 Kč. Přestože tento ples pořádá Poradní odbor mládeže pražského seniorátu je určen pro všechny věkové kategorie.

Může na něj přijít kdokoliv, kdo si chce zatančit, potkat se s přáteli, poslechnout

si pěknou muziku, prostě pobavit se.

Báječnej Bál je charitativní akcí s 15 letou tradicí jejíž výtěžek je určen

pro jedno ze středisek Diakonie ČCE. Letošní výtěžek půjde do nízkoprahového

zařízení pro děti a mládež v Rokycanech.

Toto středisko se snaží „minimalizovat možná rizika spojená se způsobem

života dětí a mládeže zejména z Rokycan a okolí a umožnit jim lépe se

orientovat v jejich sociálním prostředí a řešit problémy.“ Dále zde funguje

Občanská poradna a centrum podpory rodiny. Bližší informace naleznete na

<http://prazska-mladez.evangnet.cz>

BRATRSTVO

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.

Grafická úprava Štěpán Bartošek, technická redakce Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 180,- Kč, jednotlivé číslo 18,- Kč. Vychází 10× ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělená registrační číslo MK ČR 5092.

roč. 48/2007

číslo X

ISSN – 1213-9351